

Stalin, J.W.

DE RESULTATEN VAN HET EERSTE VIJFJARENPLAN.

*Referaat op het Verenigde Plenum van het Centraal Comité en de Centrale controle-
commissie van de C.P.S.U. (b).*

7 januari 1933.

I. DE INTERNATIONALE BETEKENIS VAN HET VIJFJARENPLAN

Kameraden! Bij het verschijnen van het Vijfjarenplan hebben de mensen wel nauwelijks verondersteld, dat het van ontzaglijke internationale betekenis zou kunnen zijn. Integendeel, velen meenden, dat het Vijfjarenplan een particuliere aangelegenheid van de Sovjet-Unie was, weliswaar een belangrijke en ernstige, maar toch een particuliere, nationale aangelegenheid van de Sovjet-Unie.

De geschiedenis heeft echter bewezen, dat de internationale betekenis van het Vijfjarenplan onmetelijk groot is.

De geschiedenis heeft bewezen, dat het Vijfjarenplan geen particuliere aangelegenheid van de Sovjet-Unie, maar de zaak van het gehele internationale proletariaat is.

Reeds lang vóór het verschijnen van het Vijfjarenplan, in de periode, toen wij de strijd tegen de interventie hadden beëindigd en tot de economische opbouw overgingen - reeds in deze periode heeft Lenin gezegd, dat onze economische opbouw een diepgaande internationale betekenis heeft, dat iedere stap voorwaarts van de Sovjet-macht op de weg van de economische opbouw, sterke weerklank vindt bij de meest verschillende maatschappelijke lagen van de kapitalistische landen en de mensen in twee kampen splitst: het kamp van de aanhangers der proletarische revolutie en dat van haar tegenstanders.

Lenin zeide toenmaals:

"Thans oefenen wij onze voornaamste inwerking op de internationale revolutie door onze economische politiek uit. Allen zien naar de Russische Sovjet-republiek, alle werkers van alle landen der wereld, zonder uitzondering en zonder overdrijving. Dat werd bereikt ... Op dit terrein werd de strijd op wereldschaal overgebracht. Vervullen wij deze taak - dan zullen wij zeker en definitief op wereldschaal overwinnen. Daarom verkrijgen de vraagstukken van de economische opbouw voor ons een zeer bijzondere betekenis. Aan dit front moeten wij de overwinning behalen door een langzame, geleidelijke - een snelle is niet mogelijk - maar bestendige stijging en voorwaarts gerichte beweging." (Complete Werken, Deel XXVI, blz. 410-411, Slotwoord op de Alrussische conferentie van de R.C.P. (b) op 28 mei 1921.)

Dat werd gezegd in de periode, toen wij zojuist de oorlog tegen de interventie hadden beëindigd, toen wij van de militaire strijd tegen het kapitalisme overgingen tot de strijd aan het economische front, tot de periode van de economische opbouw. Sindsdien zijn vele jaren voorbijgegaan en iedere stap van de Sovjet-macht op het gebied van de economische opbouw, ieder jaar, ieder kwartaal bevestigde op schitterende wijze de juistheid van deze woorden van kameraad Lenin.

Maar de meest schitterende bevestiging van de juistheid van Lenins woorden gaf het Vijfjarenplan van onze opbouw, het ontstaan van dit plan, zijn groei en zijn

verwezenlijking. En inderdaad, schijnt het wel, heeft geen enkele stap op de weg van de economische opbouw in ons land zulk een weerklank bij de meest verschillende maatschappelijke lagen van de kapitalistische landen van Europa, Amerika en Azië gevonden als het Vijfjarenplan, zijn ontwikkeling en zijn verwezenlijking.

In de eerste tijd werd het Vijfjarenplan van de kant der bourgeoisie en haar pers met spot en hoon overladen. Een "fantasie", een "waandenkbeeld", een "utopie" - zo doopten zij toenmaals ons Vijfjarenplan. Daarna, toen het duidelijk begon te worden dat de verwezenlijking van het Vijfjarenplan reële resultaten opleverde, begonnen zij alarm te slaan, beweerden zij, dat het Vijfjarenplan het bestaan van de kapitalistische landen bedreigt, dat zijn verwezenlijking leidt tot het overladen van de Europese markten met waren, tot het versterken van de "dumping" en tot het toenemen van de werkloosheid. Daarna, toen ook deze truc, aangewend tegen de Sovjet-macht, niet de verwachte resultaten opleverde, nam de reeks van reizen van verschillende vertegenwoordigers van alle soorten van firma's, persorganen, verenigingen van allerlei aard enz. enz. naar de USSR een aanvang, met het doel om met eigen ogen te zien wat er nu eigenlijk in de Unie der Socialistische Sovjet-Republieken plaats vindt. Ik spreek hier niet over de arbeidersdelegaties, die sinds het eerste begin van het verschijnen van het Vijfjarenplan hun enthousiasme uitdrukten over het initiatief en de successen van de Sovjet-macht en die zich bereid verklaarden de arbeidersklasse van de USSR te ondersteunen.

Sinds deze tijd begon ook de splitsing in de zogenaamde openbare mening, in de burgerlijke pers, in de burgerlijke verenigingen van allerlei aard enz. De enen beweerden, dat het Vijfjarenplan volledig was ineengestort en dat de bolsjewiki aan de rand van de ondergang staan. Anderen daarentegen waren van mening, dat er van het Vijfjarenplan bij de bolsjewiki, ofschoon zij afschuwelijke mensen zijn, toch wel iets terecht komt en dat zij hun doel wel zullen bereiken.

Het zal wellicht niet overbodig zijn, als ik uitspraken van allerlei aard van de organen der burgerlijke pers aanhaal.

Nemen we bv. het Amerikaanse dagblad de "New York Times" van eind november 1932:

"Een Vijfjarenplan van de industrie, dat zich ten doel heeft gesteld het gevoel voor proporties uit te dagen, dat "onafhankelijk van de kosten", zoals Moskou dikwijls met trots pochte, naar zijn doel streeft is in werkelijkheid geen plan. Het is een speculatie."

Het blijkt dus, dat het Vijfjarenplan zelfs geen plan, maar slechts een holle speculatie is.

En zie hier een uitspraak van het Engelse burgerlijke dagblad, de "Daily Telegraph", van eind november 1932:

"Beschouwen wij het plan als toetssteen der "planmatige economie" dan moeten wij zeggen, dat het volledig is mislukt."

Een uitspraak van de "New York Times" van november 1932:

"De collectivisatie is jammerlijk mislukt. Zij heeft Rusland aan de rand van de hongersnood gebracht."

Een uitspraak van het burgerlijke dagblad in Polen, de "Gazjeta Polska", uit de zomer van 1932:

"De situatie schijnt wel te tonen, dat de Sovjet-regering met haar politiek van de collectivisatie van het platteland in een slop is geraakt."

Een uitspraak van de Engelse burgerlijke krant, "Financial Times", van november 1932:

"Stalin en zijn partij blijken als resultaat van hun politiek voor de ineenstorting van het systeem van het Vijfjarenplan te staan en voor de mislukking van de gehele taak, die het moest verwezenlijken."

Een uitspraak van het Italiaanse tijdschrift "Politica":

"Het zou absurd zijn te menen, dat vier jaren van werken van een volk, dat 160 miljoen mensen telt, vier jaren van bovenmenselijke economische en politieke inspanning van de zijde van zulk een krachtig regime als het bolsjewistische, niets tot stand zou hebben gebracht. Integendeel, zij hebben veel tot stand gebracht ... Maar níéttemin is de catastrofe er, zij is een feit, dat aan ieder duidelijk is. Daarvan hebben zich de vrienden en vijanden, de bolsjewiki en de anti-bolsjewiki, de opposanten van rechts en links, overtuigd."

En tenslotte een uitspraak van het Amerikaanse burgerlijke tijdschrift "Current History":

"Een overzicht van de huidige stand van zaken in Rusland leidt dus tot de gevolgtrekking, dat het Vijfjaren-. plan èn met betrekking tot de gestelde doeleinden èn op nog grondiger wijze met betrekking tot zijn fundamentele sociale beginselen, is mislukt."

Dat zijn de uitspraken van het ene deel van de burgerlijke pers.

Het is nauwelijks de moeite waard de schrijvers van deze uitspraken te critiseren. Ik ben van mening, dat het de moeite niet loont, omdat deze "dikkoppen" tot dat slag van mensen uit de periode der vervlogen middeleeuwen behoren, voor wie feiten geen betekenis hebben en die onverschillig hoe het Vijfjarenplan zou worden

verwezenlijkt, toch hun beweringen zouden handhaven.

Gaan wij thans over tot uitspraken van andere persorganen, afkomstig uit hetzelfde burgerlijke kamp.

Ziehier, een uitspraak van het bekende burgerlijke dagblad de "Temps" van januari 1932:

"De USSR heeft de eerste ronde gewonnen, door zich zonder de hulp van buitenlands kapitaal te industrialiseren." .

Een uitspraak van dezelfde "Temps" uit de zomer van 1932:

"Het communisme voltrekt in een ontzaglijk tempo de reconstructie, in dezelfde tijd, dat de kapitalistische orde slechts veroorlooft met langzame schreden vooruit te gaan ... In Frankrijk, waar het grondbezit tot in het oneindige tussen de afzonderlijke eigenaars is verdeeld, is het onmogelijk om de landbouw te mechaniseren; de Sovjets waren echter in staat door het industrialiseren van de landbouw het probleem op te lossen ... In de wedstrijd met ons bleken de bolsjewiki overwinnaars te zijn."

Een uitspraak van het Engelse burgerlijke tijdschrift "Round Table"

"De successen van het Vijfjarenplan zijn een verrassend schouwspel. De tractoren-fabrieken in Charkov en in Stalingrad, de automobielfabriek A.M.O. in Moskou en de automobielfabriek in Nisjni-Novgorod, de hydro-electrische centrale aan de Dnjepr, de grootse staalgieterijen in Magnitogorsk en Koesnjetsk, een geheel net van machine- en chemische fabrieken in de Oeral, die tot een Sovjet-Ruhrgebied wordt - al deze en andere industriële successen in het gehele land getuigen ervan, dat welke moeilijkheden er ook mogen zijn, de Sovjet-industrie als een goed besproeid gewas groeit en sterker wordt ... Het Vijfjarenplan heeft de grondslagen voor de toekomstige ontwikkeling gelegd en de macht van de USSR buitengewoon versterkt."

Een uitspraak van de Engelse burgerlijke krant, de "Financial News":

"De successen behaald in de machine-industrie, zijn aan geen twijfel onderhevig. Het loven van deze successen in de pers en in de redevoeringen is allerminst ongegrond. Men moet niet vergeten, dat Rusland vroeger alleen de allereenvoudigste machines en werktuigen vervaardigde. Weliswaar nemen ook thans de absolute cijfers van de invoer van machines en werktuigen toe, maar het aandeel van de ingevoerde machines vermindert onophoudelijk vergeleken bij datgene, wat in de USSR zelf wordt vervaardigd. De USSR vervaardigt thans de gehele uitrusting, die voor haar hoogoven- en elektrische industrieën nodig is. Zij is er in geslaagd haar eigen automobielandustrie te scheppen. Zij schiep de productie van alle werktuigen en instrumenten, van de aller kleinste precisie- instrumenten tot aan de zwaarste persen toe. Wat betreft de landbouwmachines, is de USSR al niet meer afhankelijk van de

invoer uit het buitenland. Tegelijkertijd neemt de Sovjet-regering maatregelen om te zorgen, dat het achterblijven van de productie van steenkool en ijzer aan de verwezenlijking van het Vijfjarenplan in vier jaren niet in de weg staat. Het lijkt geen twijfel, dat de aanbouw van geweldige fabrieken, een belangrijke toeneming van de productie der zware industrie waarborgt."

Een uitspraak van het Oostenrijkse burgerlijke dagblad de "Neue freie Presse", van begin 1932:

"Men kan het bolsjewisme vervloeken, men moet het echter kennen. Het Vijfjarenplan is een nieuwe colossus waarmee men rekening moet houden, in ieder geval in economisch opzicht."

Een uitspraak van de Engelse kapitalist Gibson Jarvey, voorzitter van de bank "United Dominion Trust" van oktober 1932:

"Ik wil verklaren, dat ik noch communist, noch bolsjewiek ben, dat ik zeer beslist kapitalist en individualist ben ... Rusland gaat vooruit, terzelfdertijd dat er al te veel van onze fabrieken stilstaan en er ongeveer 3 miljoen van ons volk in wanhoop werk zoeken. Het Vijfjarenplan werd gehoond en zijn fiasco voorspeld. Maar gij kunt er verzekerd van zijn, dat men onder de verhoudingen van het Vijfjarenplan meer heeft gedaan dan men zich had voorgenomen ... In alle industriesteden, die ik heb bezocht, verrijzen nieuwe wijken, gebouwd naar een bepaald plan, met brede straten, versierd met bomen en pleinen, met huizen van het meest moderne type, met scholen, ziekenhuizen, arbeidersclubs en de onmisbare kinderbewaarplaatsen en kindertehuizen, waar voor de kinderen van de werkende moeders wordt gezorgd ... Probeert niet de Russische plannen te onderschatten en begaat de fout niet te hopen, dat de Sovjet-regering zou kunnen ineenstorten ... Het Rusland van heden is een land van geest en ideaal. Rusland is een land van overstelpende activiteit. Ik geloof, dat het streven van Rusland een gezond streven is ... Het belangrijkste is misschien dit, dat de gehele jeugd en de arbeiders in Rusland iets bezitten, wat jammer genoeg heden ten dage in de kapitalistische landen ontbreekt - nl. hoop."

Een uitspraak van het burgerlijke tijdschrift "Nation" in november 1932:

"De vier jaren van het Vijfjarenplan brachten werkelijk merkwaardige successen. De Sovjet-Unie werkte met een intensiteit, als in tijden van oorlog, aan de scheppende taak van het leggen van het fundament voor het nieuwe leven. *Het uiterlijk van het land verandert letterlijk tot in het onherkenbare* ... Dat is waar wat betreft Moskou met zijn honderden nieuw geasfalteerde straten en pleinen, zijn nieuwe gebouwen, zijn nieuwe voorsteden en het cordon van nieuwe fabrieken aan de omtrek van de stad. Dat is evenzeer waar ten opzichte van de minder belangrijke steden. Nieuwe steden verrezen in de steppen en woestijnen; niet zo maar enkele steden, maar op z'n minst 50 steden met een aantal inwoners van 50 tot 250 duizend zielen. Zij alle verrezen in de laatste vier jaren en ieder van hen is het centrum van een nieuw bedrijf

of van een reeks van bedrijven, gebouwd voor het verwerken van de natuurlijke hulpbronnen. Honderden nieuwe elektrische centrales in de districten en een gehele reeks reuzenbedrijven van de soort van "Dnjeprostroï" verwezenlijken geleidelijk de uitspraak van Lenin: "het socialisme is Sovjet-macht plus electrificatie" ... De Sovjet-Unie heeft de massale productie ter hand genomen van een eindeloze hoeveelheid voorwerpen, die in Rusland vroeger niet werden vervaardigd: tractoren, combines, kwaliteitsstaal, synthetische rubber, kogellagers, machtige dieselmotoren, turbines van 50.000 kW, telefooninstallaties, elektrische mijnbouwmachines, vliegtuigen, automobielen, fietsen, elektrische lasapparaten en enige honderden types van nieuwe machines ... Voor het eerst in de geschiedenis delft Rusland aluminium, magnesiet, apatiet (fosfor-houdende ertsen), jodium, potas en vele andere waardevolle producten. *De wegwijzer in de Sovjet-vlakte is niet meer het grote kruis en de kerkkoepel, maar de graanelevator en de silo.* De kolchozen bouwen huizen, schuren en varkensstallen. De electriciteit dringt door in het dorp, de radio en de krant hebben het veroverd. De arbeiders leren de modernste machines te bedienen. De boerenjongen produceert en bedient landbouwmachines, die groter en gecompliceerder zijn dan alles wat Amerika ooit liet zien. *Rusland begint "in machines te denken".* Rusland gaat snel over van de eeuw van het hout naar de eeuw van ijzer, staal, beton en motoren."

Een uitspraak van de Engelse "links"-reformistische krant "Forward" van september 1932:

"Het geweldige werk, dat in de USSR plaats vindt, springt in het oog. Nieuwe fabrieken, nieuwe scholen, nieuwe bioscopen, nieuwe clubs, nieuwe geweldige huizenblokken, overal nieuwe bouwwerken. Vele zijn reeds klaar, andere nog door steigers omgeven. Het is moeilijk om de Engelse lezer te vertellen, wat er in de laatste twee jaren werd gedaan en wat er verder wordt gedaan. Men moet dit alles zien, om het te geloven. Onze eigen resultaten tijdens de oorlog zinken in het niet, vergeleken bij datgene, wat er in de USSR wordt gedaan. De Amerikanen erkennen, dat zelfs in de periode van de heftigste opbouw-koorts in de Westelijke staten, daar niets is geweest, wat op de koortsachtige scheppingsdrang in de USSR geleek. In de laatste twee jaren hebben in de USSR zoveel veranderingen plaats gevonden, dat men zich zelfs niet kan voorstellen, hoe het in dit land over nog eens 10 jaar zal zijn ... Zet alle fantastische gruwelgeschiedenissen van de Engelse kranten, die zo hardnekkig en stompzinnig over de USSR liegen, uit het hoofd. Zet eveneens al die halve waarheden en verkeerde opvattingen uit uw hoofd, die op wanbegrip berusten en die in omloop werden gebracht door dilettantistische intellectuelen, die op welwillende wijze door de bril van de middenklasse naar de USSR kijken, maar er niet het minste idee van hebben, wat daar gebeurt ... De USSR bouwt een nieuwe maatschappij op gezonde grondslagen op. Om dit doel te verwezenlijken, moet men een risico op zich nemen, moet men werken met een enthousiasme, een energie, zoals de wereld tot nu toe niet kende; er moet tegen de grootste moeilijkheden worden gestreden, die onvermijdelijk zijn bij de poging het socialisme op te bouwen in een omvangrijk land, in een land, geïsoleerd van de overige wereld. Maar toen ik dit land voor de tweede maal sedert

twee jaren bezocht, kreeg ik de indruk, dat het zich op de weg van duurzame vooruitgang bevindt, dat het volgens een plan werkt, dat het scheidt en bouwt en dit alles op zulk een schaal, dat het een indrukwekkende uitdaging is aan het adres van de vijandelijke, kapitalistische wereld."

Van dien aard is de stemmenverscheidenheid en de splitsing het kamp der burgerlijke kringen, waar de ene groep voor de vernietiging van de USSR met haar zogenaamd mislukt

Vijfjarenplan is, terwijl de andere groep klaarblijkelijk voor samenwerking op handelsgebied met de USSR is en er blijkbaar op rekt, dat uit het succes van het Vijfjarenplan voor haar enig voordeel zal zijn te behalen.

Een bijzonder vraagstuk is het standpunt van de arbeidersklasse van de kapitalistische landen tegenover het Vijfjarenplan en de successen van de socialistische opbouw in de USSR. Wij zouden ons hier tot het aanhalen van de uitspraak van één der talrijke arbeidersdelegaties kunnen beperken, die ieder jaar naar de USSR reizen, bijvoorbeeld van de Belgische arbeidersdelegatie. Hun uitspraak is typerend voor alle arbeidersdelegaties zonder uitzondering, onverschillig of er sprake is van Engelse of Franse, Duitse of Amerikaanse delegaties of van delegaties van andere landen. Ziehier:

"Wij zijn enthousiast over de geweldige opbouw, die wij tijdens onze reis gadesloegen. Zowel in Moskou, als in Makejevka, Gorlovka, Charkov en Leningrad konden wij vaststellen met welk een enthousiasme daar gewerkt wordt. Alle machines zijn van de nieuwste constructie. In de fabrieken is reinheid, veel lucht en licht. Wij zagen, hoe in de USSR aan de arbeiders medische en sanitaire hulp wordt verleend. De arbeiderswoningen zijn dicht bij de fabrieken gebouwd. In de arbeiderswijken zijn scholen en kinderbewaarplaatsen georganiseerd; de kinderen worden met de grootste zorg omringd. Wij waren in de gelegenheid het verschil tussen de oude en de nieuw gebouwde fabrieken, tussen de oude en de nieuwe woningen te zien. Alles, wat wij gezien hebben, heeft ons een duidelijk beeld gegeven van de geweldige kracht van de werkers, die een nieuwe maatschappij opbouwen onder leiding van de communistische partij. Wij sloegen in de USSR een grote culturele opbloei gade, terzelfdertijd, dat er in de andere landen op alle gebied verval en werkloosheid heerst. Wij konden zien, welke ontzaglijke moeilijkheden de Sovjet-werkers op hun weg ontmoeten. Wij begrijpen daarom des te beter de trots, waarmee zij ons hun overwinning tonen. Wij zijn ervan overtuigd, dat zij alle hindernissen uit de weg zullen ruimen."

Hier ziet gij de internationale betekenis van het Vijfjarenplan.

We behoeften slechts in de loop van een jaar of twee, drie, aan de opbouw te werken, de eerste successen van het Vijfjarenplan behoeften zich slechts te vertonen, om de gehele wereld in twee kampen te verdelen, in het kamp van hen, die ons onvermoeid aanblaffen en in het kamp van hen, die over de successen van het Vijfjarenplan

verbaasd staan. Om maar te zwijgen over het feit, dat wij over de gehele wereld ons eigen kamp hebben, dat sterker wordt - het kamp van de arbeidersklasse in de kapitalistische landen, dat zich verheugt over de successen van de arbeidersklasse in de USSR en dat bereid is, haar tot schrik van de bourgeoisie der gehele wereld te ondersteunen.

Wat betekent dit?

Dit betekent, dat de internationale betekenis van het Vijfjarenplan, de internationale betekenis van zijn successen en resultaten aan geen twijfel onderhevig is.

Dit betekent, dat de kapitalistische landen van de proletarische revolutie zwanger zijn, en omdat zij zwanger zijn van de proletarische revolutie, juist daarom wilde de bourgeoisie aan het mislukken van het Vijfjarenplan een nieuw argument tegen de revolutie ontleen, terwijl daarentegen het proletariaat aan de successen van het Vijfjarenplan een nieuw argument vóór de revolutie en tegen de bourgeoisie van de gehele wereld poogt te ontleen en ook ontleent.

De successen van het Vijfjarenplan mobiliseren de revolutionaire krachten van de arbeidersklasse van alle landen tegen het kapitalisme - dit is een onbetwistbaar feit. Het lijdt geen twijfel, dat de internationale, revolutionaire betekenis van het Vijfjarenplan waarlijk onmetelijk is.

Des te groter aandacht moeten wij dus over hebben voor het vraagstuk van het Vijfjarenplan, zijn inhoud en zijn fundamentele taak.

Met des te groter zorgvuldigheid moeten wij dus de resultaten van het Vijfjarenplan, de resultaten van zijn uitvoering en verwezenlijking ontleden.

II. DE FUNDAMENTELE TAAK VAN HET VIJFJARENPLAN EN DE WEG TOT ZIJN VERWEZENLIJ KING

Laat ons over het Vijfjarenplan zelf spreken.

Wat is het Vijfjarenplan?

Waarin bestond de fundamentele taak van het Vijfjarenplan? De fundamentele taak van het Vijfjarenplan bestond hierin, ons land met zijn achterlijke, vaak middeleeuwse techniek over te brengen op het spoor van de nieuwe, moderne techniek

De fundamentele taak van het Vijfjarenplan bestond hierin de USSR van een agrarisch, zwak land, afhankelijk van de grillen der kapitalistische landen, te maken tot een industrieel machtig en volkomen zelfstandig land, dat onafhankelijk is van de grillen van het wereldkapitalisme.

De fundamentele taak van het Vijfjarenplan bestond hierin, om, terwijl het de USSR tot een industrieel land maakte, de kapitalistische elementen volkomen te verdringen, het front van de socialistische economische vormen te verbreden en een economische

grondslag voor de vernietiging van de klassen in de USSR, voor de opbouw van de socialistische maatschappij te scheppen.

De fundamentele taak van het Vijfjarenplan bestond hierin, in ons land een industrie te scheppen, die in staat is, niet alleen de industrie in haar geheel, maar ook het transport en de landbouw op de grondslag van het socialisme opnieuw uit te rusten en te reorganiseren.

De fundamentele taak van het Vijfjarenplan bestond hierin, de kleine en verbrokkelde landbouwbedrijven over te brengen op het spoor van het grote collectieve bedrijf, om daarmee de economische grondslag van het socialisme in het dorp te waarborgen en op deze wijze de mogelijkheid van een herstel van het kapitalisme in de USSR te liquideren.

Tenslotte bestond de taak van het Vijfjarenplan hierin, om in het land alle noodzakelijke technische en economische voorwaarden te scheppen voor een zo groot mogelijke weerbaarheid van het land, hetgeen de mogelijkheid verschaft om een besliste afweer te organiseren tegen alle mogelijke pogingen tot militaire interventie, tegen alle mogelijke pogingen tot militaire overvallen van buitenaf.

Waardoor werd deze fundamentele taak van het Vijfjarenplan voorgeschreven en waardoor werd zij gemotiveerd?

Door de noodzakelijkheid om de technisch-economische achterlijkheid van de Sovjet-Unie te liquideren, die haar tot een treurig bestaan veroordeelde; door de noodzakelijkheid om in het land de voorwaarden te scheppen, die het de mogelijkheid zouden schenken, niet alleen om de vooraanstaande kapitalistische landen in technisch-economisch opzicht in te halen, maar ook om hen mettertijd voorbij te streven.

Door de overweging, dat de Sovjet-macht zich niet lang op de grondslag van een achterlijke industrie staande kan houden, dat alleen een moderne grootindustrie, niet alleen niet achter staande bij de industrie van de kapitalistische landen, maar ook in staat haar mettertijd te overtreffen; als een werkelijk betrouwbaar fundament voor de Sovjet-macht kan dienen.

Door de overweging, dat de Sovjet-macht zich niet lang op twee tegenstrijdige grondslagen kan baseren, op de socialistische grootindustrie, die de kapitalistische elementen vernietigt en op het kleine individuele boerenbedrijf. dat kapitalistische elementen *voortbrengt*.

Door de overweging, dat, zolang de landbouw niet op de grondslag van het grote bedrijf is gesteld, zolang de kleine boerenbedrijven niet tot grote collectieve bedrijven zijn verenigd, het gevaar van een herstel van het kapitalisme in de USSR van alle mogelijke gevaren het meest reële is.

Lenin zeide:

"De revolutie heeft tot stand gebracht, dat Rusland in enkele maanden, wat betreft zijn *politiek* stelsel, de vooraanstaande landen heeft ingehaald.

Maar dit is nog te weinig. De oorlog is onverbiddelijk, Zij stelt de kwestie met meedogenloze scherpte: òf ten onder gaan, òf de vooraanstaande landen *ook op economisch* gebied inhalen en voorbij streven ... Ten ondergaan, of met volle kracht vooruitstreven. Zo is de vraag door de geschiedenis gesteld," (Complete Werken, Deel XXI, blz. 291, "De dreigende catastrofe en hoe daartegen te strijden", september 1917.)

Lenin zeide:

"Zolang wij in een land van kleine boeren leven, bestaat er voor het kapitalisme in Rusland een steviger economischer grondslag dan voor het communisme. Dit moet men zich inprenten. Ieder, die aandachtig het leven in het dorp vergeleken bij het leven in de stad gadeslaat, weet, dat wij de wortels van het kapitalisme niet hebben uitgeroeid en het fundament, de grondslag van de binnenlandse vijand niet hebben ondermijnd. Deze houdt zich staande door het kleine bedrijf en om hem te ondermijnen, bestaat er slechts één middel: de volkshuishouding. de landbouw daarbij inbegrepen, op een nieuwe technische basis over te brengen, op de technische basis van het moderne grootbedrijf ... Slechts dan, wanneer het land zal zijn geëlectrificeerd, wanneer de industrie, de landbouw en het transport op de technische grondslag van de moderne grootindustrie zal zijn gesteld, slechts dan zullen wij definitief overwinnen." (Complete Werken, Deel XXVI, blz. 46-47. Verslag op het VIIIste Sovjet-Congres over de werkzaamheden van de Raad der Volkscommissarissen, 22 december 1920.)

Deze stellingen lagen ook ten grondslag aan de overwegingen van de partij, die tot de uitwerking van het Vijfjarenplan en tot het bepalen van de fundamentele taak daarvan hebben geleid.

Zo is het gesteld met de fundamentele taak van het Vijfjarenplan.

Maar met de verwezenlijking van een dergelijk grandioos plan kan niet op goed geluk, met wat toevallig voor de hand ligt, worden begonnen. Om een dergelijk plan te verwezenlijken, moet in de eerste plaats de voornaamste schakel van het plan worden gevonden, want slechts door het vinden en grijpen van de voornaamste schakel kan men alle overige schakels van het plan naar zich toe halen.

Wat was de voornaamste schakel van het Vijfjarenplan?

De voornaamste schakel van het Vijfjarenplan was de zware industrie en het hart daarvan, de machinebouw. Want alleen de zware industrie is in staat om de industrie in haar geheel, alsook het transport en de landbouw te reconstrueren en op de been te brengen, En daarmee moest bij de verwezenlijking van het Vijfjarenplan ook

worden begonnen. Het herstel van de zware industrie moest dus aan de verwezenlijking van het Vijfjarenplan ten grondslag worden gelegd.

Wij bezitten ook over dit onderwerp aanwijzingen van Lenin:

"De redding van Rusland is niet alleen een goede oogst in het boerenbedrijf - dat is nog te weinig - en niet alleen een goede toestand van de lichte industrie, die de boeren verbruiksvoorwerpen levert - dat is eveneens nog te weinig - wij hebben ook een *zware* industrie nodig... Zonder de redding van de zware industrie, zonder haar herstel zullen wij in het geheel geen industrie kunnen opbouwen en zonder haar herstel zullen wij in het geheel als zelfstandig land ten onder gaan...De zware industrie heeft staatsubsidies nodig. Indien wij deze niet vinden, dan zullen wij als beschaafde staat - ik zeg nog niet eens als socialistische staat - ten onder gaan." (Complete Werken, Deel XXVII, blz.349, Verslag op het IVde Congres van de Comintern.)

Het herstel en de ontwikkeling van de zware industrie is echter, vooral in zulk een achterlijk en niet-rijk land als het onze aan het begin van het Vijfjarenplan was, een uiterst moeilijke zaak, want, zoals bekend is, eist de zware industrie geweldige financiële uitgaven en het voorhanden zijn van een bepaald minimum aan ervaren technische krachten, zonder welke in het algemeen gesproken het herstel van de zware industrie niet mogelijk is. Wist de partij dit en heeft zij zich daarvan rekenschap gegeven? Ja, zij wist dit. Zij wist het niet alleen, maar zij verkondigde het ook wijd en zijd. De partij wist langs welke weg de zware industrie in Engeland, in Duitsland en Amerika is opgebouwd. Zij wist, dat de zware industrie in deze landen, hetzij met behulp van grote leningen werd opgebouwd, hetzij door middel van het uitplunderen van andere landen, hetzij tegelijkertijd zowel langs de ene, als de andere weg. De partij wist, dat deze wegen voor ons land waren gesloten. Waar rekende zij dan op? Zij rekende op de eigen krachten van ons land. Zij rekende er op, dat wij in het bezit van de Sovjet-macht en steunend op de nationalisatie van de grond, de industrie, het transport, de banken en de handel, het strengste regime van spaarzaamheid kunnen handhaven, teneinde voldoende middelen te accumuleren, die nodig zijn voor het herstel en de ontwikkeling van de zware industrie. De partij zei ronduit, dat dit ernstige offers eiste en dat wij openlijk en bewust deze offers moesten aanvaarden, indien wij ons doel wilden bereiken. De partij rekende er op deze zaak met de binnenlandse krachten van ons land tot stand te brengen, zonder woekerkredieten en leningen van buitenaf.

Ziehier, wat Lenin hierover zeide:

"Wij moeten er naar streven een staat op te bouwen, waarin de arbeiders hun leiding over de boeren, het vertrouwen van de boeren zullen behouden en waarin zij onder de grootste zuinigheid uit hun maatschappelijke verhoudingen elk spoor van wat maar overbodig is verwijderen.

Wij moeten ons staatsapparaat tot de grootste zuinigheid terugbrengen, Wij moeten

daaruit alle sporen van overbodige uitgaven verwijderen, waarvan er nog zoveel uit het oude tsaristische Rusland, uit zijn bureaucratisch-kapitalistisch apparaat zijn overgebleven.

Maar zal dit niet de heerschappij der boeren-bekrompenheid zijn?

Neen. Indien wij de leiding van de boeren door de arbeidersklasse handhaven, dan krijgen wij de mogelijkheid, ten koste van de grootste en allergrootste zuinigheid in de huishouding van onze staat, te bereiken, dat iedere, ook de kleinste besparing, gereserveerd zal worden voor de ontwikkeling van onze machinale grootindustrie, voor de ontwikkeling van de electrificatie, de waterkracht-stations, voor het voltooiën van de Wolchowstroi enz.

Daarin en daarin alleen ligt onze hoop. Alleen dan zullen wij in staat zijn, om, figuurlijk uitgedrukt, van het ene paard op het andere over te stappen en wel van het boerenpaard, de magere knol van de. moezjik, het paard der zuinigheid, berekend op een geruïneerd boerenland - op het paard, dat het proletariaat zoekt en wel moet zoeken voor zichzelf, het paard van de machinale grootindustrie, de electrificatie, de Wolchowstroi enz." (Complete Werken, Deel XXVII, blz. 417, "Liever minder, maar beter".)

Overstappen van de magere knol van de moezjik op het paard van de machinale grootindustrie - zie hier het doel, dat de partij voor ogen had, toen zij het Vijfjarenplan uitwerkte en naar de verwezenlijking daarvan streefde.

Het regime van de strengste zuinigheid instellen en de middelen accumuleren, noodzakelijk voor het financieren van de industrialisatie van ons land - dat was de weg, die wij moesten inslaan, om het herstel van de zware industrie, het verwezenlijken van het Vijfjarenplan te bereiken.

Een vermetele taak? Een moeilijke weg? Maar onze partij noemt zich juist daarom de partij van Lenin, omdat zij niet het recht heeft moeilijkheden te vrezen.

Nog sterker. De overtuiging van de partij, dat het Vijfjarenplan te verwezenlijken was, en het geloof in de krachten van de arbeidersklasse waren zo sterk, dat de partij het voor mogelijk hield zichzelf tot taak te stellen, deze moeilijke zaak niet in vijf jaren, zoals het plan dit eiste, maar in vier jaren te volbrengen, of eigenlijk in vier jaren en drie maanden, wanneer men het bijzondere kwartaal er aan toevoegt.

Op de grondslag hiervan ontstond ook de beroemde leuze "Het Vijfjarenplan in vier jaren".

En wat zien wij?

De feiten hebben achteraf getoond, dat de partij gelijk had. De feiten hebben getoond, dat de partij zonder deze durf en zonder dit geloof in de krachten van de arbeidersklasse, de overwinning, waarop wij nu terecht trots zijn, niet had kunnen behalen.

III. DE RESULTATEN VAN HET VIJFJARENPLAN IN VIER JAREN OP HET GEBIED VAN DE INDUSTRIE.

Gaan wij thans over tot de resultaten van de verwezenlijking van het Vijfjarenplan. Wat zijn de resultaten van het Vijfjarenplan in vier jaren op het gebied van de *industrie*?

Hebben wij op dit gebied overwinningen behaald?

Ja, dat hebben wij. Wij hebben niet alleen overwinningen behaald, maar wij deden meer dan wij zelf verwachtten, dan zelfs de grootste heethoofden in onze partij konden verwachten. Dit ontkennen thans zelfs onze vijanden niet. Des te minder kunnen onze vrienden het ontkennen.

Wij hadden geen ijzer- en staalindustrie, de grondslag voor de industrialisatie van het land. Wij hebben haar thans.

Wij hadden geen tractoren-industrie. Wij hebben haar thans. Wij hadden geen automobiel-industrie. Wij hebben haar thans. Wij bouwden geen draaibanken. Wij bouwen ze thans.

Wij hadden geen moderne chemische industrie van enige betekenis. Wij hebben haar thans.

Wij hadden geen industrie van werkelijke betekenis voor het vervaardigen van landbouwmachines. Wij hebben haar thans.

Wij hadden geen vliegtuig-industrie. Wij hebben haar thans.

Wat betreft de productie van elektrische energie, stonden wij op de allerlaatste plaats. Thans zijn wij naar een van de eerste plaatsen opgeklimmen.

Wat betreft de productie van petroleumproducten en steenkool stonden wij op de laatste plaats. Nu zijn wij op een van de eerste plaatsen gekomen.

Wij hadden slechts één enkele steenkool- en hoogovenbasis, in de Oekraïne, waarmede wij het nauwelijks klaarspeelden. Wij hebben bereikt, dat wij niet alleen deze basis omhoog brachten, maar dat wij tevens een nieuwe steenkool- en hoogovenbasis in het Oosten schiepen, die de trots is van ons land.

Wij hadden slechts één basis van de textielindustrie, in het noorden van ons land. Wij hebben bereikt, dat wij in de allernaaste toekomst twee nieuwe bases van de textielindustrie, in Midden-Azië en West-Siberië, zullen hebben.

En wij hebben niet alleen deze nieuwe geweldige takken van industrie geschapen, wij hebben ze ook op zulk een schaal en in zulke afmetingen gesticht, dat de omvang en de afmetingen van de Europese industrie daartegenover verbleken.

En dit alles heeft ertoe geleid, dat de kapitalistische elementen voorgoed en onherroepelijk uit de industrie werden verdrongen, dat de socialistische industrie tot de enige vorm van industrie in de USSR is geworden.

En dit alles heeft er toe geleid, dat ons land van een agrarisch tot een industrieel land

werd, want het aandeel van de industriële productie, steeg ten opzichte van dat van de landbouw van 48 % aan het begin van het Vijfjarenplan (1928) tot 70 % aan het einde van het vierde jaar van het Vijfjarenplan (1932).

En dit alles heeft er toe geleid, dat het ons aan het einde van het vierde jaar van het Vijfjarenplan is gelukt het programma van de algemene industriële productie, berekend op vijf jaar, voor 93,7 % te vervullen, de omvang van de industriële productie vergeleken met het peil van voor de oorlog meer dan driemaal te vergroten en meer dan tweemaal, vergeleken met het peil van 1928. Wat betreft het productieprogramma van de zware industrie, hebben we het Vijfjarenplan voor 108 % vervuld. Het is waar, wij zijn hier 6 % beneden het algemene programma van het Vijfjarenplan gebleven. Maar dit wordt verklaard door het feit, dat wij, tengevolge van de weigering van de naburige landen om met ons niet-aanvalsverdragen te sluiten en de verwickelingen in het Verre Oosten, met het oog op de versterking van de verdediging, er inderhaast toe moesten overgaan, een reeks van bedrijven om te schakelen op de productie van moderne verdedigingswapenen. Nu, door de noodzakelijkheid van een zekere voorbereidende periode, heeft deze omschakeling er toe geleid, dat deze fabrieken de productie gedurende vier maanden moesten stopzetten, wat wel invloed moest uitoefenen op het vervullen van het algemene programma van de productie van het Vijfjarenplan gedurende 1932. Deze operatie heeft ertoe geleid, dat wij de leemten op het gebied van de weerbaarheid van het land volledig hebben aangevuld. Maar zij kon niet zonder negatieve uitwerking blijven op het vervullen van het productieprogramma volgens het Vijfjarenplan. Het lijkt geen twijfel, dat wij zonder deze bijkomstige omstandigheid het Vijfjarenplan, wat de cijfers betreft, niet alleen zouden hebben vervuld, maar zeer zeker overtroffen.

Tenslotte heeft dit alles er toe geleid, dat de Sovjet-Unie van een zwak en niet op de verdediging voorbereid land tot een land werd, machtig in zijn weerbaarheid, tot een land, voorbereid op alle gebeurtenissen, tot een land, in staat in massale omvang alle moderne verdedigingswapenen te vervaardigen en in geval van een overval van buitenaf zijn leger ervan te voorzien.

Dit zijn in het algemeen de resultaten van het Vijfjarenplan in vier jaren op het gebied van de industrie.

Oordeelt thans zelf - welke waarde heeft na dit alles het gepraat van de burgerlijke pers over het " fiasco" van het Vijfjarenplan op het gebied van de industrie?

En hoe staat het met de groei van de industriële productie in de *kapitalistische* landen, die tegenwoordig een scherpe crisis doorleven?

Ziehier, de algemeen bekende officiële gegevens.

Terwijl de omvang van de industriële productie in de USSR aan het einde van 1932 in verhouding tot het peil van voor de oorlog tot 334 % was *gestegen, verminderde* in deze periode de omvang van de industriële productie in de Verenigde Staten tot 84 %

van het peil van voor de oorlog, in, Engeland tot 75 %, in Duitsland tot 62 %.

Terwijl de omvang van de industriële productie in de USSR aan het einde van 1932 in verhouding tot het peil van 1928 tot 219 % was *gestegen, verminderde* in deze periode de omvang van de industriële productie in de Verenigde Staten tot 56 %, in Engeland tot 80 %, in Duitsland tot 55 % en in Polen tot 54 %. Waarvan getuigen deze gegevens anders dan van het feit, dat het kapitalistische industriële systeem de proef in de wedstrijd met het Sovjet-systeem niet heeft kunnen doorstaan, dat het Sovjet-systeem van de industrie alle voordelen bezit boven het kapitalistische systeem.

Men zegt ons: dat is alles goed en wel, er werden vele nieuwe fabrieken gebouwd, de grondslagen voor de industrialisatie werden gelegd. Maar het was veel beter geweest af te zien van de industrialisatie-politiek, van de politiek tot uitbreiding van de productie van productiemiddelen, of ten minste deze zaak op de achtergrond te schuiven, ten einde meer manufacturen, schoenen, kleren en andere verbruiksvoorwerpen te produceren. Er werden minder voorwerpen van algemeen verbruik voortgebracht dan nodig was, en dat verwekt bepaalde moeilijkheden. Maar dan dient men te weten en er zich rekenschap van te geven, waarheen zulk een politiek om de taak der industrialisatie op de achtergrond te schuiven, ons zou hebben geleid. Natuurlijk hadden wij van de anderhalf miljard roebel in buitenlandse valuta, in deze periode uitgegeven voor de uitrusting van onze zware industrie, de helft kunnen besteden aan de invoer van katoen, leer, wol, rubber enz. Wij zouden dan meer manufacturen, schoenen en kleren hebben gehad. Maar wij zouden dan geen tractoren- en automobielinindustrie hebben gehad, geen ook maar iets betekenende ijzer- en staalindustrie, noch metaal voor de productie van machines en wij zouden ongewapend hebben gestaan tegenover de met de nieuwste techniek gewapende kapitalistische omsingeling. Wij zouden onszelf dan de mogelijkheid hebben ontnomen onze landbouw van tractoren en landbouwmachines te voorzien, wij zouden dus zonder brood hebben gezeten. Wij zouden onszelf de mogelijkheid hebben ontnomen de overwinning op de kapitalistische elementen in ons land te behalen - wij zouden dus de kansen voor de restauratie van het kapitalisme op onmetelijke wijze hebben vergroot. Wij zouden dan niet in het bezit zijn geweest van alle moderne verdedigingsmiddelen, zonder welke de staatkundige onafhankelijkheid van het land niét mogelijk is en het land tot een object voor militaire operaties van de buitenlandse vijanden wordt. Onze situatie zou dan min of meer gelijk zijn geweest aan die van het huidige China, dat geen eigen zware industrie bezit, noch een eigen oorlogsindustrie en dat door een ieder, die er zin in heeft, wordt aangevallen.

In één woord, in dat geval zouden wij de militaire interventie hebben gehad; geen niet-aanvalsacten, maar de oorlog, een gevaarlijke en dodelijke oorlog, een bloedige en ongelijke oorlog, want in deze oorlog zouden wij bijna ongewapend hebben gestaan tegenover vijanden, die alle moderne aanvalsmiddelen te hunner beschikking hebben.

Daar komt de zaak op neer, kameraden.

Het is duidelijk, dat een staatsmacht, die zichzelf respecteert, een partij, die zichzelf respecteert, zich niet op een dergelijk verderfelijk standpunt kon stellen.

En juist omdat de partij een dergelijk contra-revolutionair standpunt verwierp, juist daarom heeft zij, bij de vervulling van het Vijfjarenplan op industrieel gebied, een beslissende overwinning behaald.

De partij heeft bij het verwezenlijken van het Vijfjarenplan en het organiseren van de overwinning op het gebied van de industriële opbouw een politiek gevoerd van een zo snel mogelijk tempo van de ontwikkeling der industrie. De partij zweeptte als het ware het land op en versnelde zijn stormloop.

Heeft de partij, toen zij deze politiek van het uiterst versnelde tempo voerde, juist gehandeld?

Ja, absoluut juist.

Een land, dat honderd jaar ten achter was en uit hoofde van zijn achterlijkheid met een dodelijk gevaar werd bedreigd, moest wel worden aangedreven. Slechts op deze wijze kon het land de mogelijkheid worden gegeven zich inderhaast op grondslag van een nieuwe techniek nieuw uit te rusten en eindelijk de brede weg te betreden.

Voorts konden wij niet weten, op welke dag de imperialisten de USSR zouden aanvallen en onze opbouw onderbreken; maar dat zij, gebruik makend van de technisch-economische zwakheid van ons land, ons elk willekeurig ogenblik konden overvallen, daaraan kon geen twijfel bestaan. Daarom was de partij genoodzaakt het land op te zwepen om geen tijd te verliezen, om de adempauze ten volle te benutten, ten einde in de USSR de grondslagen van de industrialisatie te scheppen, die de basis zijn van haar macht. De partij had de mogelijkheid niet om te wachten en te manoeuvreren, zij moest de politiek van het uiterst versnelde tempo voeren.

Tenslotte moest de partij in de kortst mogelijke tijd een einde maken aan de zwakheid van het land op verdedigingsgebied. De verhoudingen van het ogenblik, de groei van de bewapening in de kapitalistische landen, het fiasco van de idee der ontwapening, de haat van de internationale bourgeoisie tegen de USSR, dit alles dreef de partij er toe de versterking van de weerbaarheid van het land, de grondslag van zijn onafhankelijkheid, te forceren.

Maar had de partij de reële mogelijkheid, een politiek van het uiterst versnelde tempo te voeren? Ja, die had zij. Zij had deze mogelijkheid niet alleen, omdat zij er in was geslaagd het land op tijd in de geest van een snelle voorwaartse beweging wakker te schudden, maar ook en vooral, omdat zij bij de omvangrijk nieuwe opbouw metterdaad kon steunen op de oude of de vernieuwde bedrijven en fabrieken, die de arbeiders en de ingenieurs en technici reeds hadden leren bedienen en die derhalve de

mogelijkheid schonken om een uiterst versneld ontwikkelingstempo vol te houden.

Ziehier, op welke grondslag in de periode van het eerste Vijfjarenplan bij ons de snelle groei van de nieuwe opbouw, de bezieling voor de grootse opbouw, de helden en de stootarbeiders van de nieuwe bouwwerken, de praktijk van de stormachtige tempo's der ontwikkeling ontstonden.

Kan men zeggen, dat bij het tweede Vijfjarenplan precies dezelfde politiek van de uiterst versnelde tempo's moet worden gevolgd?

Neen, dat kan men niet zeggen.

Ten eerste hebben wij als resultaat van de geslaagde vervulling van het Vijfjarenplan zijn voornaamste taak in hoofdzaak *reeds vervuld* - het scheppen van een basis van de nieuwe, moderne techniek voor de industrie, het transport en de landbouw. Is het hierna nog nodig, het land op te zwepen en aan te drijven? Het is duidelijk, dat dit thans niet noodzakelijk is.

Ten tweede slaagden wij er als resultaat van de geslaagde uitvoering van het Vijfjarenplan reeds in, om de weerbaarheid van ons land op de vereiste hoogte te brengen. Is het hierna nog nodig, het land op te zwepen en aan te drijven? Het is duidelijk, dat dit thans niet nodig is.

Tenslotte slaagden wij er in als resultaat van de geslaagde uitvoering van het Vijfjarenplan, tientallen, en honderden nieuwe, grote fabrieken en industrie-complexen te bouwen, die een nieuwe gecompliceerde techniek hebben. Dit betekent, dat tijdens het tweede Vijfjarenplan bij de omvang van de industriële productie niet de oude fabrieken, welke techniek wij ons reeds hebben eigen gemaakt, de voornaamste rol zullen spelen, zoals dat in de periode van het eerste Vijfjarenplan het geval was, maar de nieuwe fabrieken, welke techniek wij ons nog niet hebben eigen gemaakt en die wij ons eigen moeten maken. Maar het leren beheersen van de nieuwe ondernemingen en de nieuwe techniek levert veel grotere moeilijkheden op, dan het gebruik maken van de oude of vernieuwde fabrieken en bedrijven, welke techniek wij reeds beheersen. Het eist meer tijd om de vakbekwaamheid van de arbeiders en de ingenieurs en technici te verbeteren en zich in te werken in het volledige gebruik van de nieuwe techniek. Is het na dit alles niet duidelijk, dat het ons niet mogelijk zou zijn, zelfs als wij het zouden willen, in de periode van het tweede Vijfjarenplan en vooral in de eerste twee, drie jaar van het tweede Vijfjarenplan, een politiek van het uiterst versnelde tempo te volgen?

Dat is de reden, waarom ik van mening ben, dat wij in het tweede Vijfjarenplan voor de groei van de industriële productie minder snelle tempo's zullen moeten vaststellen. In de periode van het eerste Vijfjarenplan nam de industriële productie jaarlijks gemiddeld met 22 % toe. Ik ben van mening, dat wij voor het tweede Vijfjarenplan een jaarlijkse toeneming van de industriële productie met gemiddeld 13-14 % moeten aanvaarden. Voor de kapitalistische landen is een dergelijk groeitempo van de

industriële productie een onbereikbaar ideaal. En niet alleen dergelijk tempo van de toeneming der industriële productie - zelfs een jaarlijkse groei van de industriële productie met 5 % is voor hen een onbereikbaar ideaal. Maar daarvoor zijn het ook kapitalistische landen. Anders staat het in het Sovjetland met zijn Sovjet-systeem van de volkshuishouding. Bij ons systeem van de volkshuishouding hebben wij ten volle de mogelijkheid om een jaarlijkse groei van de productie met 13-14 % als *minimum* te verwezenlijken en dit moeten wij ook volbrengen.

In de periode van het eerste Vijfjarenplan zijn wij er in geslaagd het enthousiasme, de bezieling voor de *nieuwe opbouw* te organiseren en hebben wij beslissende resultaten behaald. Dat is uitstekend. Maar dit is thans niet voldoende. Thans moeten wij dit aanvullen met het enthousiasme, de bezieling voor het *leren beheersen* van de nieuwe bedrijven en van de nieuwe techniek, met een belangrijke verhoging van de productiviteit van de arbeid, met een aanzienlijke beperking van de productiekosten.

Dat is thans het voornaamste.

Want slechts op deze grondslag kunnen wij er in slagen, om, laat ons zeggen in de tweede helft van het tweede Vijfjarenplan, een nieuwe machtige aanloop te nemen, zowel bij de opbouw als bij de groei van de industriële productie,

Ten slotte enige woorden over het tempo zelf en over het percentage van de jaarlijkse toeneming der productie. Onze leiders van de industrie houden zich weinig met dit vraagstuk bezig. Intussen is het een zeer interessant vraagstuk. Wat betekent het percentage van de groei der productie en wat verbergt zich eigenlijk achter elk procent? Nemen wij bv. het jaar 1925, de herstelperiode. De groei van de productie in dat jaar was 66 %. De bruto productie van de industrie bedroeg toen 7.700 miljoen roebel; de toename met 66 % bedroeg toen, uitgedrukt in absolute cijfers, iets meer dan 3 miljard. Elk procent groei was toen dus gelijk aan 45 miljoen roebel. Nemen wij nu 1928. Dit jaar gaf een groei van 26 %, d.w.z. percentsgewijze niet veel meer dan een derde van 1925. De bruto productie van de industrie bedroeg toen 15.500 miljoen roebel. De gehele toename, in één jaar, uitgedrukt in absolute cijfers, bedroeg toen 3.280 miljoen roebel. Daaruit volgt, dat elk procent toename gelijk was aan 126 miljoen roebel, d.w.z. aan een bijna driemaal zo groot bedrag als in 1925, toen wij een groei met 66 % hadden. Nemen wij tenslotte het jaar 1931. Dit gaf een groei van 22 %, d.w.z. een derde van die in 1925. De bruto productie van de industrie bedroeg toen 30.800 miljoen roebel. De gehele toename was, uitgedrukt in absolute cijfers, iets meer dan 5.600 miljoen. Elk procent toename bedroeg toen dus meer dan 250 miljoen roebel d.w.z. zesmaal zoveel als in 1925, toen wij een groei hadden van 66 % en tweemaal zoveel als in 1928, toen wij een toeneming hadden met ruim 26 %.

Waar getuigt dit alles van? Dat men zich bij het bestuderen van het tempo van de groei der productie niet kan beperken tot het aantal procenten van de groei - men moet bovendien weten, wat zich achter ieder procent van die toename verbergt en wat de totale omvang van de jaarlijkse groei der productie is. Nemen wij bv. voor 1933 een toename van 16 %, d.w.z. een vierde van die in 1925. Dit wil echter nog niet

zeggen, dat de toename van de productie in dat jaar eveneens een vierde van 1925 zal zijn. De groei van de productie bedroeg in 1925, uitgedrukt in absolute cijfers, ruim 3 miljard en elk procent stond gelijk aan 45 miljoen roebel. Er bestaat geen reden te betwijfelen, dat de toename van de productie in 1933, uitgedrukt in absolute cijfers, bij een norm van 16 % groei, niet minder dan 5 miljard roebel zal bedragen, d.w.z. bijna tweemaal zoveel als in 1925 en elk procent groei zal minstens gelijk zijn aan 320-340 miljoen roebel, d.w.z. minstens zevenmaal zoveel, als elk procent toename in 1925.

Ziehier, waar het op neerkomt, kameraden, indien wij het vraagstuk van het tempo en het percentage van de groei concreet beschouwen.

Zo staat de zaak met de resultaten van het Vijfjarenplan in vier jaren op het gebied van de industrie.

IV. DE RESULTATEN VAN HET VIJFJARENPLAN IN VIER JAREN OP HET GEBIED VAN DE LANDBOUW.

Laat ons overgaan tot het vraagstuk van de resultaten van het Vijfjarenplan in vier jaren op het gebied van de landbouw.

Het Vijfjarenplan op het gebied van de landbouw is het Vijfjarenplan van de collectivisatie. Waar ging de partij van uit, toen zij de collectivisatie voltrok?

De partij ging hiervan uit, dat voor de consolidatie van de dictatuur van het proletariaat en voor de opbouw van de socialistische maatschappij, behalve de industrialisatie, eveneens nodig was de overgang van het kleine individuele boerenbedrijf naar het van tractoren en moderne landbouwmachines voorziene collectieve groot-landbouwbedrijf, als de enige vaste grondslag voor de Sovjet-macht op het platteland.

De partij ging hiervan uit, dat het niet mogelijk was zonder de collectivisatie ons land op de brede weg van de opbouw van het economische fundament van het socialisme te brengen en de vele miljoenen werkende boeren uit ellende en onwetendheid te bevrijden.

Lenin zeide dat:

"wij met het kleine bedrijf niet uit de nood kunnen komen." (Deel XXIV, blz. 540, Redevoering op de 1ste Alrussische Conferentie over het werk op het platteland, 18 november 1919.)

Lenin zeide:

„Indien wij als vanouds op kleine bedrijven zullen zitten, al is het dan ook als vrije burgers op vrije grond, dan bedreigt ons toch de onvermijdelijke ondergang." (Deel XX, blz. 417, Redevoering op het 1ste Alrussische Congres van

boerenafgevaardigden, 4 juni 1917.)

Lenin zeide:

"Alleen met behulp van de gemeenschappelijke, artelsgewijze, coöperatieve arbeid kunnen wij uit het slop geraken. waarin de imperialistische oorlog ons heeft gedreven." (Deel XXIV, blz. 537, Redevoering op de 1ste Alrussische Conferentie over het werk op het platteland, 18 november 1919.)

Lenin zeide:

"Het is noodzakelijk tot gemeenschappelijke bewerking op grote modelbedrijven over te gaan; zonder dit kan men niet uit het verval geraken, uit de welhaast wanhopige situatie, waarin Rusland zich bevindt." (Deel XX, blz. 418, Redevoering op het 1ste Alrussische Congres van boerenafgevaardigden, 4 juni 1917.)

Hiervan uitgaande kwam Lenin tot de volgende fundamentele gevolgtrekking:

"Alleen in dat geval, als het ons inderdaad gelukt om aan de boeren de voordelen van de maatschappelijke, collectieve, coöperatieve, artelsgewijze bewerking van de grond te tonen, alleen als het ons gelukt om de boeren door middel van het coöperatieve, artelsgewijze bedrijf te helpen, alleen dan zal de arbeidersklasse, die de staatsmacht in handen heeft, de boeren werkelijk bewijzen, dat zij gelijk heeft, alleen dan brengt zij werkelijk, duurzaam en op de juiste wijze de massa der vele miljoenen boeren aan haar kant." (Deel XXIV, blz. 579-580, Redevoering op het 1ste Congres van de landbouw-artels, 4 december 1919.)

Van deze stellingen van Lenin ging de partij uit bij de uitvoering van het program voor de collectivisatie van de landbouw, het landbouwprogramma van het Vijfjarenplan.

In verband hiermede bestond de taak van het Vijfjarenplan op het gebied van de landbouw hierin, de verspreid liggende, kleine, individuele boerenbedrijven, die van de mogelijkheid verstoken zijn tractoren en moderne landbouwmachines te gebruiken, tot grote collectieve bedrijven, uitgerust met alle moderne werktuigen van het hoog ontwikkelde landbouwbedrijf, te verenigen en om de onbebouwde grond met staatsmodelbedrijven, sovchozen te overdekken.

De taak van het Vijfjarenplan op het gebied van de landbouw bestond hierin, de USSR van een achterlijk land van kleine boeren te maken tot een land van het grote landbouwbedrijf, dat georganiseerd is op de grondslag van de collectieve arbeid en de hoogste overschotten oplevert voor de markt, .

Wat heeft de partij bereikt bij het ten uitvoer brengen van het Vijfjarenplan in vier jaren op landbouwgebied? Heeft zij dit programma vervuld of heeft zij een mislukking geboekt?

De partij heeft bereikt, dat zij in de loop van een jaar of drie meer dan 200.000

collectieve bedrijven en bijna 5.000 sovchozen op het gebied van de graanbouw en de veeteelt wist te organiseren, terwijl zij tegelijkertijd in vier jaren een uitbreiding van het bezaaide oppervlak met 21 miljoen ha bereikte.

De partij heeft bereikt, dat de kolchozen thans meer dan 60 % van de boerenbedrijven omvatten, met meer dan 70 % van het gehele boerenland, hetgeen betekent, dat het Vijfjarenplan drie keer overtroffen is.

De partij heeft bereikt, dat zij in plaats van de 500-600 miljoen poed graan, ingezameld in de periode van het overheersen van het individuele boerenbedrijf, thans de mogelijkheid heeft jaarlijks 1200-1400 miljoen poed graan in te zamelen.

De partij heeft bereikt, dat de koelakken als klasse vergruizeld werden, hoewel zij nog niet geheel vernietigd zijn; dat de werkende boeren van de woeker en de uitbuiting van de koelakken werden bevrijd en dat er op het platteland een duurzame economische grondslag, de grondslag van het collectieve bedrijf, voor de Sovjet-macht werd gelegd.

De partij heeft bereikt, dat de USSR reeds uit een land van het kleine boerenbedrijf in een land van het grootste landbouwbedrijf ter wereld is herschapen.

Dat zijn in het algemeen de resultaten van het Vijfjarenplan in vier jaren op landbouwgebied.

Oordeelt thans zelf, welke waarde heeft na dit alles het gepraat van de burgerlijke pers over de "ineenstorting" van de collectivisatie, over de "mislukking" van het Vijfjarenplan op landbouwgebied?

En hoe staat het met de landbouw in de *kapitalistische* landen, die thans een scherpe landbouwcrisis doormaken?

Ziehier, de aan allen bekende officiële gegevens.

Het bezaaide oppervlak werd in de voornaamste graanproducerende landen met 8-10 % ingekrompen. Het met katoen bezaaide oppervlak in de Verenigde Staten werd met 5 %, de suikerbieten in Duitsland en Tsjechoslovakije met 22-30 %, het vlas in Litauen en in Letland met 25-30 % ingekrompen.

Volgens de gegevens van het Amerikaanse landbouwdepartement is de waarde van de bruto productie van de landbouw in de Verenigde Staten van 11 miljard dollar in 1929 op 5 miljard in 1932 *gedaald*, d.w.z. met meer dan 50 %. Voor graan *daalde* daar de waarde van de bruto-productie van 1.288 miljoen dollar in 1929 tot 301 miljoen dollar in 1932, d.w.z. met meer dan 68 %. Voor katoen in hetzelfde land een *daling* van 1.389 miljoen dollar in 1929 tot 397 miljoen dollar in 1932, d.w.z. een daling van meer dan 70 %.

Getuigen al deze feiten niet van de voordelen van het Sovjet-systeem in de landbouw

boven het kapitalistische systeem? Getuigen al deze feiten niet, dat de kolchozen een meer levenskrachtiger bedrijfsvorm zijn dan de individuele en kapitalistische bedrijven?

Men zegt, dat de kolchozen en sovchozen niet ten volle rendabel zijn, dat zij geweldig veel geld opslokken, dat het geen zin heeft dergelijke ondernemingen in stand te houden, dat het doelmatiger zou zijn, ze op te heffen en alleen die te behouden die rendabel zijn. Maar dit kunnen alleen mensen zeggen, die van de vraagstukken van de volkshuishouding en de economie geen begrip hebben. Meer dan de helft van de textiel fabrieken was enige jaren geleden niet rendabel. Een deel onzer kameraden stelde ons toen voor, deze bedrijven te sluiten. Wat zou er van ons zijn geworden, indien wij naar hen hadden geluisterd? Wij zouden de grootste misdaad jegens het land en de arbeidersklasse hebben begaan, want daardoor zouden wij onze opkomende industrie te gronde gericht hebben. Hoe hebben wij toen gehandeld? Wij hebben ruim een jaar gewacht en bereikt, dat de gehele textielindustrie rendabel werd. En onze autofabriek in de stad Gorki? Die is immers voorlopig ook niet rendabel? Wilt gij misschien ook, dat wij haar sluiten? Of onze ijzer- en staalindustrie, die voorlopig ook niet rendabel is? Moeten wij haar ook sluiten, kameraden? Indien wij de rentabiliteit zo opvatten, dan zouden wij overal slechts enkele takken van industrie moeten ontwikkelen. die het hoogste rendement opleveren, bv. de suikerwerkindustrie, de meelmaalterijen, de parfumerie- en de tricotage-industrie, de industrie van kinderspeelgoed enz. Ik ben natuurlijk niet tegen de ontwikkeling van deze takken van industrie. Integendeel, zij moeten worden ontwikkeld, omdat zij voor de bevolking eveneens nodig zijn. Maar ten eerste kunnen zij niet worden ontwikkeld zonder technische uitrusting en brandstoffen, die ons de zware industrie verschaft. Ten tweede kan de industrialisatie daarop niet worden gebaseerd. Daar gaat het om, kameraden.

Wij kunnen de rentabiliteit niet als kruideniers beschouwen, van het standpunt van het gegeven ogenblik. Men moet de rentabiliteit van het standpunt van de algemene volkshuishouding over een tijdsgewricht van enige jaren beschouwen. Slechts zulk een standpunt kan werkelijk Leninistisch, werkelijk Marxistisch genoemd worden. En men is niet alleen verplicht dit standpunt ten aanzien van de industrie in te nemen, maar in nog veel groter mate ten aanzien van de kolchozen en sovchozen. Bedenkt slechts: in drie jaren hebben wij meer dan 200.000 kolchozen en ongeveer 5.000 sovchozen gesticht, d.w.z. wij hebben volkomen nieuwe grootbedrijven gesticht, die dezelfde betekenis voor de landbouw hebben als de fabrieken en bedrijven voor de industrie. Noem een land, dat in staat zou zijn in de loop van drie jaren niet 205.000 nieuwe grootbedrijven, maar al was het maar 25.000 dergelijke bedrijven te scheppen. Gij kunt het niet noemen, omdat zulk een land niet bestaat en niet heeft bestaan. Maar wij hebben 205.000 nieuwe bedrijven in de landbouw gesticht. En ziet, er blijken op aarde mensen te zijn die eisen, dat deze bedrijven terstond rendabel worden en dat zij, als zij niet terstond rendabel zijn, worden vernietigd en ontbonden. Is het niet duidelijk, dat de lauweren van Herostratus deze meer dan zonderlinge mensen niet laten slapen?

Als ik spreek over het niet-rendabel zijn van de kolchozen en de sovchozen, dan wil ik geenszins zeggen, dat zij alle niet-rendabel zijn. Het lijkt er niet op. Het is welbekend, dat wij thans reeds een reeks zeer rendabele kolchozen en sovchozen bezitten. Wij hebben thans reeds duizenden kolchozen en tientallen sovchozen, die volkomen rendabel zijn. Deze kolchozen en sovchozen zijn de trots van onze partij, de trots van de Sovjet-macht. De kolchozen en sovchozen zijn natuurlijk niet overal gelijk. Er zijn onder de kolchozen en sovchozen oude, nieuwe en heel jonge. Dit zijn nog zwakke, nog niet volkomen gevormde bedrijfsorganismen. Zij doorleven in hun organisatorische opbouw ongeveer dezelfde periode, die onze fabrieken en bedrijven in de jaren 1920-'21 doormaakten. Het is begrijpelijk, dat zij voor het merendeel nog niet rendabel kunnen zijn. Maar het lijdt niet de minste twijfel, dat zij in de loop van 2 tot 3 jaar rendabel zullen worden, zoals ook onze fabrieken en bedrijven na 1921 rendabel werden. Op grond van het feit, dat zij op het gegeven ogenblik niet alle rendabel zijn, hun hulp en ondersteuning weigeren - dat betekent de grootste misdaad tegenover de arbeidersklasse en de boeren begaan. Alleen volksvijanden en contra-revolutionairen kunnen de kwestie van de overbodigheid der kolchozen en sovchozen opwerpen.

Bij het verwezenlijken van het Vijfjarenplan op het gebied van de landbouw heeft de partij de collectivisatie in versneld tempo tot stand gebracht. Trad de partij op de juiste wijze op, toen zij de politiek van een versneld tempo voor de collectiviteit volgde? Ja, ongetwijfeld juist, hoewel het ook hier niet zonder enige overdrijvingen ging. Bij het doorzetten van de politiek van de liquidatie der koelakken als klasse en het uitroeien van de koelakkennesten, kon de partij niet halverwege blijven stilstaan - zij moest haar tot het einde toe doorzetten.
Dit ten eerste.

Ten tweede, doordat de partij enerzijds over tractoren en landbouwmachines beschikte en anderzijds van het ontbreken van de particuliere grondeigendom (de nationalisatie van de grond) gebruik maakte, had zij de volledige mogelijkheid om de collectivisatie van de landbouw te forceren. En zij heeft werkelijk op dit gebied de grootste successen behaald, want zij heeft het programma van het Vijfjarenplan op het gebied van de collectivisatie drievoudig overtroffen.

Betekent dit, dat wij ook in de periode van het tweede Vijfjarenplan de politiek van een geforceerd tempo voor de collectivisatie moeten volgen? Neen, dat betekent dit niet. De zaak is dat wij de collectivisatie van de voornaamste districten in de USSR in hoofdzaak *reeds hebben beëindigd*. Wij hebben dus op dit gebied meer gedaan dan verwacht kon worden. En wij hebben niet alleen de collectivisatie in hoofdzaak beëindigd. Wij hebben tevens bereikt, dat in het bewustzijn van de overgrote meerderheid der boeren, de kolchozen tot de meest aannemelijke bedrijfsvormen zijn geworden. Dit is een ontzaglijk resultaat, kameraden. Is het hierna nog noodzakelijk, zich voor een snel tempo van collectivisatie warm te maken? Het is duidelijk van niet.

Thans gaat, het al niet meer over een versneld tempo van collectivisatie en des te minder over de vraag of er kolchozen zullen zijn of niet - deze kwestie is reeds in bevestigende zin beslist. De kolchozen hebben vaste voet gevat en de weg naar het oude, individuele bedrijf is voorgoed afgesloten. Thans is het onze taak de kolchozen organisatorisch te versterken, daaruit de saboterende elementen te verwijderen, echt beproefd, bolsjewistisch kader voor de kolchozen te verzamelen en de kolchozen werkelijk bolsjewistisch te maken.

Dat is thans het voornaamste.

Zo staat het met het Vijfjarenplan in vier jaren op het gebied van de landbouw.

V. DE RESULTATEN VAN HET VIJFJARENPLAN IN VIER JAREN BIJ DE VERBETERING VAN DE MATERIELE TOESTAND VAN DE ARBEIDERS EN BOEREN.

Ik sprak hierboven over de successen op het gebied van de industrie en de landbouw, over de opbloei van de industrie en de landbouw in de USSR. Welke resultaten brachten deze successen mee voor de verbetering van de materiële toestand van de arbeiders en boeren?

Waarin bestaan de belangrijkste resultaten van onze successen op het gebied van de industrie en de landbouw voor een grondige verbetering van de materiële toestand der werkers?

Zij bestaan ten eerste in het opheffen van de werkloosheid en in de liquidatie van de onzekerheid der arbeiders over de dag van morgen.

Zij bestaan ten tweede in het betrekken van bijna alle arme boeren in de opbouw van de kolchozen, in het verdwijnen op grondslag daarvan van de differentiatie van de boeren in koelakken en arme boeren en in het opheffen in verband hiermede van de verarming en het pauperisme op het platteland.

Dit is een ontzaglijk resultaat, kameraden, waarvan geen enkele burgerlijke staat, al was het de meest "democratische" ter wereld, ook maar kan dromen.

Bij ons in de USSR hebben de arbeiders reeds lang vergeten wat werkloosheid betekent. Drie jaren geleden waren er bij ons ongeveer 1 1/2 miljoen werklozen. En ziet, het is reeds twee jaren geleden sinds wij de werkloosheid hebben opgeheven. En de arbeiders hebben sindsdien reeds geleerd de werkloosheid, de druk en de verschrikkingen daarvan te vergeten. Ziet eens naar de kapitalistische landen, welke verschrikkingen zich daar tengevolge van de werkloosheid afspelen. In die landen zijn thans niet minder dan 30-40 miljoen werklozen. Wat zijn dat voor mensen? Men spreekt gewoonlijk over hen als over "verloren mensen".

Zij trachten iedere dag werk te vinden, zoeken werk, zijn bereid bijna iedere

willekeurige arbeidsvoorwaarde aan te nemen, maar men neemt hen niet aan, omdat zij "overbodige" mensen zijn. En dit terzelfdertijd, dat geweldige massa's goederen en producten verkwist worden om te voldoen aan de grillen van de door het lot vertroetelde zoontjes van kapitalisten en grootgrondbezitters. Men weigert de werklozen voedsel, omdat zij niets hebben om voor het voedsel te betalen, men berooft hen van hun dak, omdat zij niets hebben om voor hun woning te betalen. Waarvan en waar leven zij? Zij leven van de armzalige afval van de tafels der rijken, van het wroeten in de vuilnisbakken, waar zij resten van verrot voedsel vinden, zij leven in de spelonken van de grote steden, maar meer nog in ellendige hutten buiten de stad, die inderhaast door de werklozen uit planken van kisten en boomschors worden opgetrokken. Maar dat is niet alles. Onder de werkloosheid lijden niet alleen de werklozen, maar ook de arbeiders, die werk hebben. Zij lijden, omdat de aanwezigheid van het grote aantal werklozen voor hen in de productie een onzekere toestand schept, onzekerheid over de dag van morgen. Vandaag werken zij in de bedrijven, maar zij zijn er niet van overtuigd, of zij morgen, als zij ontwaken, niet zullen ervaren, dat zij reeds ontslagen zijn.

Een van de voornaamste veroveringen van het Vijfjarenplan in vier jaren bestaat hierin, dat wij de werkloosheid hebben opgeheven en de arbeiders van de USSR van haar verschrikkingen hebben bevrijd.

Hetzelfde moet gezegd worden over de boeren. Ook zij hebben reeds de differentiatie van de boeren in koelakken en in arme boeren, de uitbuiting van de arme boeren door de koelakken, die jaarlijks honderdduizenden en miljoenen arme boeren tot de bedelstaf bracht, vergeten. 3 à 4 jaar geleden waren bij ons niet minder dan 30 % arme boeren onder de gehele boerenbevolking. Dat waren meer dan 10 miljoen mensen. En nog vroeger, vóór de Octoberrevolutie, maakten de arme boeren niet minder dan 60 % van de boerenbevolking uit. Wat zijn arme boeren? Dat zijn mensen, die voor hun bedrijf gewoonlijk òf gebrek hadden aan zaaigoed, òf geen paard bezaten, òf geen werktuigen, ofwel een tekort hadden aan al deze dingen tezamen. De arme boeren waren mensen, die voortdurend honger leden en zich in de regel in schuldslavernij bij de koelakken bevonden en in de oude tijd zowel bij de koelakken als bij de landheren. Nog maar heel kort geleden trokken er jaarlijks anderhalf-, ja misschien een volle twee miljoen arme boeren naar het Zuiden naar de Noord-Kaukasus en de Oekraïne, om bij de koelakken, en nog vroeger bij de koelakken en de andere landheren, als dagloners verdiensten te zoeken. Nog een groter aantal hunner kwam jaarlijks voor de fabriekspoorten en vulde de rijen werklozen aan. En niet alleen de arme boeren bevonden zich in zulk een allesbehalve benijdenswaardige toestand, maar ook meer dan de helft van de middenboeren verkeerde in dezelfde toestand, in dezelfde ellende en ontbering als de arme boeren. Dit alles hebben de boeren reeds vergeten.

Wat heeft het Vijfjarenplan in vier jaren aan de arme boeren en de onderste lagen van de middelboeren gegeven? Het heeft de koelakken als klasse ondermijnd en verslagen en de arme boeren en meer dan de helft van de middenboeren van het juk der koelakken bevrijd. Het betrok hen in de kolchozen en schiep voor hen een toestand

van zekerheid. Het hief hiermee de mogelijkheid van de differentiatie van de boeren in uitbuiterskoelakken en uitgebuite arme boeren op. Het heeft de arme boeren en de onderste lagen van de middenboeren in de kolchozen tot mensen gemaakt, die zeker zijn van hun bestaan, en maakte daarmee een einde aan het proces van het te gronde gaan en verarmen der boeren. Thans gebeurt het bij ons al niet meer, dat miljoenen boeren jaarlijks van hun woonplaatsen worden losgerukt en naar verre streken trekken, op zoek naar verdienste. Wil men nu een boer voor werk ergens buiten zijn eigen kolchos aannemen, dan moet men een overeenkomst met de kolchos ondertekenen en bovendien aan de kolchosnik kosteloos reizen per spoor waarborgen. Thans komt het bij ons niet meer voor, dat honderdduizenden en miljoenen boeren te gronde gaan en de fabrieken en bedrijven platlopen om werk. Dat heeft plaats gehad, maar het is reeds lang voorbij. Thans is de boer zeker van zijn bestaan, lid van een kolchos, die tractoren, landbouwmachines, zaadfonds, reservefondsen enz. tot zijn beschikking heeft.

Dat heeft het Vijfjarenplan aan de arme boeren en de onderste lagen van de middenboeren gegeven.

Dat is het wezen van de fundamentele veroveringen van het Vijfjarenplan bij de verbetering van de materiële toestand der arbeiders en boeren.

Als resultaat van deze fundamentele veroveringen bij de verbetering van de materiële toestand der arbeiders en boeren hebben wij gedurende het eerste Vijfjarenplan:

- a) een toeneming van het aantal arbeiders en het kantoorpersoneel van de grote industrie, *tot het dubbele* vergeleken met 1928, hetgeen een overtreffen van het Vijfjarenplan met 57 % betekent;
- b) een groei van het volksinkomen - dus een groei van het inkomen van de arbeiders en boeren - dat in 1932 45,1 miljard roebel heeft bereikt, hetgeen vergeleken met 1928 een vermeerdering met 85 % betekent;
- c) een toeneming van het gemiddelde jaarloon van de arbeiders en het kantoorpersoneel van de grootindustrie met 67 %, vergeleken met 1928, hetgeen het Vijfjarenplan met 18 % overtreft;
- d) een toeneming van het sociale verzekeringsfonds met 292 % vergeleken met 1928 (4120 miljoen roebel in 1932, tegenover 1050 miljoen roebel in 1928), hetgeen het Vijfjarenplan met 111 % overtreft;
- e) een toeneming van de gemeenschappelijke voeding, zodat deze meer dan 70 % van de arbeiders in de beslissende takken van de industrie omvat, hetgeen het Vijfjarenplan zesmaal overtreft.

Natuurlijk hebben wij nog niet bereikt, dat wij de materiële eisen van de arbeiders en de boeren volledig kunnen bevredigen. En dit zullen wij nauwelijks in de eerstkomende jaren kunnen bereiken. Maar wij hebben ongetwijfeld bereikt, dat de materiële toestand van de arbeiders en de boeren zich bij ons van jaar tot jaar verbetert. Hieraan kunnen slechts gezworen vijanden van de Sovjet-macht twifelen, of misschien enige vertegenwoordigers van de burgerlijke pers, met inbegrip van een deel der correspondenten van deze pers in Moskou, die van de economie van de

volkeren en van de toestand der werkers nauwelijks meer begrijpen dan, laten wij zeggen, de keizer van Abessinië van de hogere wiskunde.

Hoe is de toestand van de arbeiders en boeren in de kapitalistische landen?

Ziehier, de officiële gegevens;

Het aantal werklozen is in de kapitalistische landen catastrofaal toegenomen. In de Verenigde Staten is volgens officiële gegevens alleen in de verwerkende industrie het aantal werkende arbeiders verminderd van 8 ½ miljoen in 1928 tot 5 ½ miljoen in 1932; volgens de gegevens van de American Federation of Labour bedraagt in de Verenigde Staten in de gehele industrie het aantal werklozen aan het einde van 1932 11 miljoen. In Engeland nam volgens de gegevens van de officiële statistiek het aantal werklozen toe van 1.290.000 in 1928 tot 2.800.000 in 1932. In Duitsland nam volgens de officiële gegevens het aantal werklozen toe van 1.376.000 in 1928 tot 5,5 miljoen in 1932. Een dergelijk beeld valt in alle kapitalistische landen waar te nemen, waarbij de officiële statistiek, in de regel de gegevens over de werklozen, wier aantal in de kapitalistische landen tussen de 35 en 40 miljoen schommelt, verkleint.

Systematisch wordt de verlaging van het loon der arbeiders doorgezet. Volgens de officiële gegevens bereikte in de Verenigde Staten van Amerika de verlaging van het gemiddelde maandloon 35 %, vergeleken met het peil in 1928, in Engeland in hetzelfde tijdsverloop 15 %, en in Duitsland zelfs 50 %. Volgens de berekeningen van de American Federation of Labour bedroeg het verlies van de Amerikaanse arbeiders als resultaat van de loonsverlaging in 1930-'31 meer dan 35 miljard dollar.

Het op zichzelf reeds onbeduidende fonds van de sociale verzekering der arbeiders in Engeland en Duitsland is belangrijk ingekrompen. In de Verenigde Staten en Frankrijk ontbreekt iedere of bijna iedere vorm van verzekering tegen werkloosheid, tengevolge waarvan het aantal dakloze arbeiders en verwaarloosde kinderen, vooral in de Verenigde Staten geweldig toeneemt.

Niet beter staat het er voor met de toestand van de boerenmassa's in de kapitalistische landen, waar de landbouw-crisis het boerenbedrijf tot in de grond ondermijnt en miljoenen geruïneerde boeren en farmers tot de bedelstaf brengt.

Dit zijn de resultaten van het Vijfjarenplan in vier jaren op het gebied van de verbetering van de materiële toestand der werkers in de U.S.S.R.

VI. DE RESULTATEN VAN HET VIJFJARENPLAN IN VIER JAREN, OP HET GEBIED VAN DE WARENOMLOOP TUSSEN DE STAD EN HET PLATTELAND.

Gaan wij thans over tot het vraagstuk van de resultaten van het Vijfjarenplan in vier jaren, ten aanzien van de toeneming van de warenomloop tussen de stad en het platteland.

De geweldige groei van de productie in de industrie en landbouw, de toeneming van

de warenoverschotten, zowel in de industrie als in de landbouw, en tenslotte het toenemen van de behoeften van de arbeiders en de boeren - dit alles moest wel leiden en leidde ook werkelijk tot de opleving en uitbreiding van de warenomloop tussen de stad en het platteland.

De productie-"smytsjka"ⁱ tussen de stad en het platteland is de voornaamste vorm van de "smytsjka". Maar de productie-"smytsjka" alleen is niet voldoende. Zij moet nog met de waren"smytsjka" worden aangevuld om de verbinding tussen de stad en het platteland hecht en onverbreekelijk te maken. Dat kan alleen worden bereikt door de Sovjet-handel te ontwikkelen. Het zou onjuist zijn te menen, dat de Sovjet-handel slechts door één kanaal, bv. door de coöperatie kan worden ontwikkeld. Voor de ontwikkeling van de Sovjet-handel is het noodzakelijk om van alle kanalen gebruik te maken: zowel van het net van de coöperaties, als van dat van de staatshandel en van de handel der kolchozen.

Sommige kameraden menen, dat het ontplooiën van de Sovjet-handel en in het bijzonder het ontplooiën van de kolchoshandel een terugkeer is tot het eerste stadium van de N.E.P. Dat is volkomen onjuist.

Tussen de Sovjet-handel, de kolchoshandel daarbij inbegrepen en de handel uit het eerste stadium van de N.E.P. bestaat een grondig onderscheid.

In het eerste stadium van de N.E.P. lieten wij de opleving van het kapitalisme toe, lieten wij de particuliere waren omloop, de "werkzaamheid" van de particuliere handelaars, van de kapitalisten en speculanten toe. Dit was een min of meer vrije handel, beperkt slechts door de regulerende rol van de staat. Toen nam de privaat-kapitalistische sector in de warenomloop van het land een tamelijk grote plaats in. Ik spreek er nog niet eens over, dat er toen bij ons niet zulk een ontwikkelde industrie bestond als thans, er geen kolchozen, geen sovchozen waren, die volgens een plan werkten en die geweldige reserves aan landbouwproducten en stadsfabrikaten ter beschikking van de staat stelden.

Kan men zeggen, dat wij thans zulk een toestand hebben?
Natuurlijk kan men dat niet zeggen.

Ten eerste, de Sovjet-handel kan men niet op één lijn stellen met de handel uit het eerste stadium van de N.E.P., ofschoon deze door de staat werd geregeld. Liet de handel uit het eerste stadium van de N.E.P. een opleving van het kapitalisme en het functioneren van de privaat-kapitalistische sector in de warenomloop toe, de Sovjet-handel gaat uit van de afwijzing zowel van het één als van het ander. Wat is de Sovjet-handel? De Sovjet-handel is handel zonder kapitalisten, kleine of grote, is handel zonder speculanten - hetzij kleine of grote speculanten. Het is een bijzonder soort van handel, die de geschiedenis tot nu toe niet heeft gekend en die alleen wij, de bolsjewiki, onder de verhoudingen van de Sovjet-ontwikkeling in praktijk brengen.

Ten tweede, wij bezitten thans een voldoende ontwikkelde staatsindustrie en een geheel systeem van kolchozen en sovchozen, die de staat geweldige reserves aan landbouw- en industrieproducten voor de ontwikkeling van de Sovjet-handel ter beschikking stellen. Dat bestond niet en kon niet bestaan onder de verhoudingen van het eerste stadium van de N.E.P.

Ten derde: wij hebben bereikt, dat in de laatste periode, de particuliere handelaars, de kooplieden en de tussenpersonen van allerlei soort, volkomen uit de warenomloop zijn verdreven. Natuurlijk sluit dit niet uit, dat er in de warenomloop, volgens de wet van het atavisme, opnieuw particuliere handelaars en speculanten kunnen opduiken en daartoe van het voor hen geschiktste terrein, namelijk de kolchos-handel, gebruik maken. Bovendien zijn de kolchosniki er soms zelfs niet afkerig van zich met speculatie in te laten, hetgeen hun natuurlijk niet tot eer strekt. Maar tegen deze ongezonde verschijnselen hebben wij de bij ons onlangs uitgevaardigde wet van de Sovjet-macht over de maatregelen ter verhindering van de speculatie en ter bestraffing van de speculanten. Gij weet natuurlijk, dat deze wet niet aan bijzondere weekhartigheid lijdt. Gij begrijpt natuurlijk dat er onder de verhoudingen van het eerste stadium van de N.E.P. zulk een wet niet was en niet kon zijn.

Gij ziet, dat wie na dit alles over de terugkeer naar de handel van het eerste stadium van de N.E.P. spreekt, niets, maar dan ook niets van onze Sovjet-economie begrijpt.

Men zegt ons, dat het niet mogelijk is de handel, al is het dan ook de Sovjet-handel, te ontwikkelen, zonder een gezonde geldhuishouding en een gezonde valuta en dat men in de eerste plaats de geldhuishouding en onze Sovjet-valuta, die zogenaamd generlei waarde zou hebben, gezond moet maken. Dat zeggen ons de economen van de kapitalistische landen. Ik ben van mening, dat deze geachte economen van staathuishoudkunde niet meer begrip hebben, dan, laat ons zeggen, de aartsbisschop van Canterbury van anti-religieuze propaganda. Hoe kan men beweren, dat onze Sovjet-valuta generlei waarde heeft? Is het soms geen feit, dat wij met deze valuta Magnitostroi, Dnjeprostroi, Koesnjetzstroi, de tractorenfabrieken van Stalingrad en Charkov, de automobielfabrieken in Gorki en Moskou, honderdduizenden kolchozen en duizenden sovchozen hebben opgebouwd? Geloven deze heren soms, dat al deze bedrijven uit stro of uit leem zijn opgebouwd en niet uit werkelijke materialen, die een bepaalde waarde vertegenwoordigen? Waardoor wordt de stabiliteit van de Sovjet-valuta verzekerd, wanneer men natuurlijk de georganiseerde markt, die van doorslaggevende betekenis is voor de warenomloop in het land en niet de ongeorganiseerde markt, die slechts van ondergeschikte betekenis is, op het oog heeft? Natuurlijk niet alleen door de goudvoorraad. De stabiliteit van de Sovjet-valuta wordt in de eerste plaats verzekerd door de geweldige hoeveelheid warenmassa's in handen van de staat, die tegen stabiele prijzen in omloop worden gebracht. Wie van de economen kan ontkennen, dat een dergelijke waarborg, die men alleen in de USSR vindt, een veel reëler verzekering van de stabiliteit van de valuta is, dan welke goudvoorraad dan ook? Zullen de economen van de kapitalistische landen wel ooit begrijpen, dat zij met de theorie van de goudvoorraad als de enige waarborg voor de

stabiliteit van de valuta, grondig in de war zijn geraakt?

Zo staat het met de vraagstukken, die met de ontwikkeling van de Sovjet-handel verbonden zijn.

Wat hebben wij als resultaat van de verwezenlijking van het Vijfjarenplan op het gebied van de Sovjet-handel bereikt?

Als resultaat van het Vijfjarenplan hebben wij:

- a) een vermeerdering van de productie van de lichte industrie met 187 %, vergeleken bij het jaar 1928;
- b) een toeneming van de omzet van de coöperatieve en de staatskleinhandel, die uitgedrukt in de prijzen van 1932 39,8 miljard roebel bedraagt, d.w.z een vermeerdering van de warenmassa's in de detailhandel tot 175 % vergeleken met 1928;
- c) een uitbreiding van het net van de staats- en coöperatieve handel met 158.000 winkels en magazijnen, vergeleken met 1928;
- d) een zich steeds meer uitbreidende ontwikkeling van de handel der kolchozen en van het inzamelen van landbouwproducten door de afzonderlijke staats- en coöperatieve organisaties.

Dat zijn feiten.

Een volkomen ander beeld geeft de toestand van de warenomloop in de kapitalistische landen, waar de crisis tot een catastrofale inkrimping van de handel leidde, tot het bij massa's sluiten van bedrijven en tot de ondergang van de kleine en middenhandelaars, tot het bankroet van grote handelfirma's en de opstapeling van waren bij de handelsondernemingen, bij een voortdurende daling van de koopkracht der werkende massa's.

Dat zijn de resultaten van het Vijfjarenplan in vier jaren op het gebied van de ontwikkeling van de warenomloop.

VII. DE RESULTATEN VAN HET VIJFJARENPLAN IN VIER JAREN OP HET GEBIED VAN DE STRIJD TEGEN DE OVERBLIJFSELEN VAN DE VIJANDELIJKE KLASSEN.

Als resultaat van de verwezenlijking van het Vijfjarenplan op het gebied van de industrie, de landbouw en de handel, hebben wij in alle sferen van de volkshuishouding het beginsel van het socialisme wortel doen schieten en de kapitalistische elementen daaruit verdreven.

Waartoe moest dit leiden met betrekking tot de kapitalistische elementen en waar heeft het inderdaad toe geleid?

Het heeft er toe geleid, dat de laatste overblijfselen van de uitstervende klassen: de

industriëlen en hun gevolg, de handelaars en hun handlangers, de vroegere adellijken en de popen, de koelakken en hun aanhang, de voormalige witte officieren en onderofficieren, de gewezen politieagenten en gendarmes, alle mogelijke burgerlijke intellectuelen van chauvinistisch slag en alle overige anti-Sovjetelementen. uit hun spoor bleken te zijn geslagen.

Uit het spoor geslagen en verstrooid over het gehele gebied van de U.S.S.R., doken deze "gewezen mensen" in onze fabrieken en bedrijven onder, in onze instellingen en handelsorganisaties, bij de spoorwegen en het watertransport en hoofdzakelijk in de kolchozen en sovchozen. Zij doken daar onder en verborgen zich onder het mom van "arbeiders" en "boeren", waarbij enkelen hunner zelfs de partij binnendrongen.

Wat brachten zij met zich mede? Natuurlijk een gevoel van haat tegen de Sovjet-macht, het gevoel van de gloeiendste vijandschap tegen de nieuwe vormen van bedrijf, levenswijze en cultuur

Tot de rechtstreekse aanval op de Sovjet-macht over te gaan, daartoe zijn deze heren reeds niet meer bij machte. Zij en hun klasse hebben reeds enige malen zulke aanvallen ondernomen, zij werden echter verslagen en verstrooid. Het enige wat hun rest, is dus, de arbeiders, de werkers in de kolchozen, de Sovjetmacht en de partij te besmeuren en schade toe te brengen. En zij schaden dan ook, waar zij ook maar kunnen en doen dit achterbaks. Zij steken pakhuizen in brand, beschadigen machines. Zij organiseren de sabotage. Zij organiseren die op de kolchozen, op de sovchozen, waarbij enigen hunner, onder wie zich ook professoren bevinden, in hun drang tot sabotage zover gaan, dat zij het vee in de kolchozen en sovchozen met pest en Siberisch miltvuur inenten en de verspreiding van hersenvliesontsteking onder de paarden bevorderen enz.

Maar dit is niet de hoofdzaak, Het belangrijkste deel van het "werk" dezer "gewezenen" ligt hierin, dat zij de plundering en de roof van staatsbezit, van het eigendom der coöperaties en de kolchozen in massa-omvang organiseren. Diefstal en verduistering in fabrieken en bedrijven, diefstal en verduistering van goederen bij de spoorwegen, diefstal en verduistering in de pakhuizen en handelsondernemingen en in het bijzonder diefstal en verduistering in de sovchozen en kolchozen - dat is de voornaamste "werkwijze" van deze "gewezen mensen". Zij voelen als het ware met hun klasse-instinct, dat de grondslag van de Sovjet-huishouding gelegen is in de maatschappelijke eigendom, dat juist deze grondslag aan het wankelen moet worden gebracht om de gehele Sovjet-macht op een smerige manier schade toe te brengen - zij pogen dan ook metterdaad de maatschappelijke eigendom door de organisatie van diefstal en verduistering in massa-omvang aan het wankelen te brengen.

Voor het organiseren van verduisteringen maken zij gebruik. van het bezittersinstinct en de overblijfselen daarvan bij de kolchosniki, die gisteren nog individuele boeren waren en vandaag leden van de kolchos zijn. Gij als Marxisten moet weten, dat het bewustzijn van de mensen in zijn ontwikkeling bij hun feitelijke positie ten achter

blijft. De kolchosniki zijn volgens hun positie al niet meer individuele boeren, maar collectivisten, hun bewustzijn is voorlopig echter nog het oude, dat van privaat-bezitters. En zie, de "gewezen mensen" uit de rijen van de uitbuitende klassen, gebruiken deze privaat-bezitters-gewoonten der kolchosniki om het plunderen van het maatschappelijk bezit te organiseren en om daarmee het fundament van de Sovjet-opbouw - de maatschappelijke eigendom - aan het wankelen te brengen.

Velen onzer kameraden kijken gemoedelijk naar een dergelijk verschijnsel, zij begrijpen niet de zin en de betekenis van de feiten van massale diefstal en verduistering. Zij gaan als blinden aan deze feiten voorbij en menen, dat hier niets bijzonders aan de hand is. Maar deze kameraden vergissen zich ten sterkste. De grondslag van onze orde is de maatschappelijke eigendom, zoals de grondslag van het kapitalisme de private eigendom is. Verklaarden de kapitalisten de private eigendom voor heilig en onaantastbaar en bereikten zij daarmee in hun tijd de consolidatie van de kapitalistische orde - zoveel te meer moeten wij, communisten, de maatschappelijke eigendom voor heilig en onaantastbaar verklaren, om daarmee de nieuwe socialistische vormen van de huishouding op alle gebieden van de productie en de handel te versterken. Het toelaten van diefstal en verduistering van maatschappelijk eigendom, hetzij van staatseigendom of van de eigendom der coöperaties en kolchozen - en de veronachtzaming van dergelijke contra-revolutionaire wantoestanden, dat betekent medewerking te verlenen aan het ondermijnen van de Sovjet-bouw, die op de maatschappelijke eigendom steunt, die hem tot grondslag heeft. Daarvan ging onze Sovjetregering uit, toen zij onlangs de wet over de bescherming van de maatschappelijke eigendom afkondigde. Deze wet is de grondslag van de revolutionaire wettelijkheid op het huidige moment. En het is de meest elementaire plicht van iedere communist, van iedere arbeider en kolchosnik om deze wet ten strengste door te voeren.

Er wordt beweerd, dat de revolutionaire wettelijkheid van onze tijd zich in niets van de revolutionaire wettelijkheid uit de eerste tijd van de N.E.P. onderscheidt, dat de revolutionaire wettelijkheid van onze tijd een terugkeer is tot de revolutionaire wettelijkheid uit de eerste periode van de N.E.P. Dat is volkomen onjuist. De revolutionaire wettelijkheid uit de eerste periode van de N.E.P. richtte haar scherpte hoofdzakelijk tegen de overdrijvingen van het oorlogscommunisme, tegen de "onwettige" confiscaties en gedwongen leveranties. Zij garandeerde de privaatbezitter, de individuele boer, de kapitalist, de onaantastbaarheid van zijn bezit, onder voorwaarde, dat zij ten strengste de Sovjet-wetten in acht namen. Met de revolutionaire wettelijkheid van onze tijd is het volkomen anders gesteld. De revolutionaire wettelijkheid van onze tijd richt haar scherpte niet tegen de buitensporigheden van het oorlogscommunisme, die reeds lang niet meer bestaan, maar tegen de dieven en de saboteurs in de maatschappij, tegen de kwaadwilligen en tegen de rovers van maatschappelijke eigendom. De voornaamste zorg van de revolutionaire wettelijkheid van onze tijd bestaat dus in het beschermen van de maatschappelijke eigendom en in niets anders.

Daarom is de strijd ter bescherming van de maatschappelijke eigendom, de strijd met alle ons door de Sovjet-wetten ter beschikking gestelde maatregelen en middelen, één van de fundamentele taken van de partij.

Een sterke en machtige dictatuur van het proletariaat ziehier, wat wij thans nodig hebben, om de laatste overblijfselen van de uitstervende klassen naar alle kanten als kaf te doen verstuiven en hun schurkachtige machinaties de kop in te drukken.

Sommige kameraden vatten de stelling over het vernietigen van de klassen, het stichten van een klassenloze maatschappij en het afsterven van de staat op als een rechtvaardiging van de luiheid en de gemoedelijkheid, als een rechtvaardiging van de contra-revolutionaire theorie van het afstompen van de klassenstrijd en het verzwakken van de staatsmacht. Het spreekt vanzelf, dat zulke mensen niets met onze partij gemeen hebben. Dat zijn ontaarde of dubbelhartige elementen, die uit onze partij verjaagd moeten worden. De vernietiging van de klassen wordt niet door het afstompen van de klassenstrijd bereikt, maar door de verscherping daarvan. Het afsterven van de staat gaat niet langs het verzwakken van de staatsmacht, maar door de grootst mogelijke versterking daarvan, hetgeen noodzakelijk is om de overblijfselen van de stervende klassen definitief te vernietigen en om de verdediging tegen de kapitalistische omsingeling te organiseren, die nog lang niet vernietigd is en ook niet zo spoedig vernietigd zal worden.

Als resultaat van de verwezenlijking van het Vijfjarenplan hebben wij bereikt, dat wij tenslotte de laatste overblijfselen van de vijandelijke klassen uit hun posities in de productie hebben verjaagd, de koelakken hebben verpletterd en het terrein voor hun volkomen vernietiging hebben voorbereid. Dat is het resultaat van het Vijfjarenplan ten aanzien van de strijd met de laatste troepenafdelingen van de bourgeoisie. Maar dat is nog niet genoeg. Het is thans de taak deze "gewezen mensen" uit onze eigen bedrijven en instellingen te verdrijven en hen voorgoed onschadelijk te maken.

Men kan niet beweren, dat deze "gewezen mensen" met hun saboteurs- en roversstreken in de tegenwoordige situatie der USSR zouden kunnen veranderen. Zij zijn te zwak en te machteloos om aan de maatregelen van de Sovjet-macht tegenstand te kunnen bieden. Maar indien onze kameraden zich niet met revolutionaire waakzaamheid wapenen, indien zij niet uit de praktijk die kleinburgerlijke houding ten opzichte van de feiten van diefstal en verduistering van de maatschappelijke eigendom verbannen, dan kunnen deze "gewezen mensen" niet weinig onheil aanrichten!

Men moet in het oog houden, dat het toenemen van de macht van de Sovjet-staat de tegenstand van de laatste overblijfselen der stervende klassen zal versterken. Juist, omdat zij sterven en hun laatste dagen beleven, zullen zij van de ene vorm van aanval tot andere en scherpere vormen overgaan, een beroep doen op de achterlijke lagen van de bevolking en hen tegen de Sovjetmacht mobiliseren. Er bestaat geen laagheid en geen laster, die deze "gewezen mensen" niet tegen de Sovjet-macht zouden aan-

wenden en waaromheen zij niet zouden pogen de achterlijke elementen te mobiliseren. Op deze bodem kunnen de uiteengeslagen groepen van de oude contra-revolutionaire partijen der sociaal-revolutionairen en mensjewiki, de burgerlijke nationalistien in het centrum en in de grensgebieden opleven en in beweging komen, evenals de scherven van de contra-revolutionaire oppositie-elementen van de Trotskisten en de aanhangers van de rechtse afwijking. Dat is natuurlijk niet erg. Maar dit alles moeten wij in het oog houden, als wij snel en zonder bijzondere offers met deze elementen willen afrekenen.

Dat is de reden, waarom juist de revolutionaire waakzaamheid een eigenschap is, die de bolsjewiki thans bijzonder nodig hebben.

VIII. ALGEMENE GEVOLGTREKKINGEN.

Dit zijn de voornaamste resultaten van de verwezenlijking van het Vijfjarenplan op het gebied van de industrie en de landbouw, van de verbetering van de levenswijze der werkers en de ontwikkeling van de warenomloop, op het gebied van de versterking van de Sovjet-macht en van de ontwikkeling van de klassenstrijd tegen de overblijfselen en resten van de afgeleefde klassen.

Dit zijn de successen en veroveringen van de Sovjet-macht in de laatste vier jaren.

Het zou verkeerd zijn, op grond van deze successen te menen, dat bij ons alles er bevredigend voorstaat. Natuurlijk staat bij ons nog niet alles er bevredigend voor. Er zijn nog genoeg tekortkomingen en fouten in ons werk. Er bestaat nog steeds wanbeheer en warhoofderij in onze praktijk. Ik kan tot mijn spijt thans niet stilstaan bij de tekortkomingen en de fouten omdat de omvang van het mij opgedragen verslag daarvoor geen ruimte laat. Maar hierom gaat het thans niet. De zaak is, dat wij ondanks de tekortkomingen en fouten, welke bestaan niemand van ons ontkent, ernstige successen hebben behaald, die in de arbeidersklasse van de gehele wereld geestdrift verwekten, dat wij een overwinning hebben behaald, die een werkelijk wereldhistorische betekenis heeft.

Wat kon de hoofdrol spelen en wat heeft er werkelijk de hoofdrol bij gespeeld, dat ondanks onze fouten en tekortkomingen, de partij toch beslissende successen bij het vervullen van het Vijfjarenplan in vier jaren heeft behaald?

Waar zijn de fundamentele krachten die, ondanks alles, ons deze historische overwinning hebben verzekerd?

Dat zijn, ten eerste, de activiteit en de zelfopoffering, de geestdrift en het initiatief van de miljoenen-massa's van arbeiders en kolchosniki, die tezamen met de ingenieurs en technici een geweldige energie hebben ontwikkeld bij de ontplooiing van de socialistische wedijver en het stootarbeiderschap. Het lijdt geen twijfel, dat wij zonder deze omstandigheid ons doel niet hadden kunnen bereiken en geen stap vooruit zouden zijn gekomen.

Dat is, ten tweede, de vaste leiding van de partij en de regering, die de massa's het "voorwaarts" toeriep en die alle moeilijkheden op de weg naar het doel uit de weg heeft geruimd.

Dat zijn, tenslotte, de bijzondere waarde en de voortreffelijkheid van het Sovjet-systeem van de volkshuishouding, dat de ontzaglijke mogelijkheden, die voor het overwinnen van alle mogelijke moeilijkheden nodig zijn, in zich bergt.

Dit zijn de drie voornaamste krachten, die de historische overwinning van de USSR hebben bepaald.

Algemene gevolgtrekkingen:

- 1) De resultaten van het Vijfjarenplan hebben de beweringen van de burgerlijke en sociaal-democratische leiders weerlegd, dat het Vijfjarenplan een fantasie, een waan, een niet te verwezenlijken droom zou zijn.
- 2) De resultaten van het Vijfjarenplan hebben de bekende burgerlijke "geloofsbelijdenis" stukgeslagen, dat de arbeidersklasse niet in staat is iets nieuws op te bouwen, dat zij alleen in staat is om het oude te verwoesten. De resultaten van het Vijfjarenplan hebben bewezen dat de arbeidersklasse evengoed in staat is om het nieuwe op te bouwen, als om het oude te vernietigen.
- 3) De resultaten van het Vijfjarenplan hebben de stelling van de sociaal-democraten stukgeslagen, dat het niet mogelijk is, het socialisme in één afzonderlijk genomen land op te bouwen. De resultaten van het Vijfjarenplan hebben bewezen, dat het heel wel mogelijk is de socialistische maatschappij in één land op te bouwen, want het economisch fundament van zulk een maatschappij is in de USSR reeds opgebouwd.
- 4) De resultaten van het Vijfjarenplan hebben de beweringen van de burgerlijke economen weerlegd, dat het kapitalistische, economische systeem het beste systeem is, dat ieder ander economisch systeem niet duurzaam is en niet in staat om de beproeving van de moeilijkheden der economische ontwikkeling te doorstaan. De resultaten van het Vijfjarenplan hebben bewezen, dat het kapitalistische economische systeem bankroet en wankelend is, dat het zijn tijd reeds heeft overleefd en zijn plaats aan een ander, een hoger, aan het socialistische Sovjet-systeem van de volkshuishouding moet afstaan - dat het enige economische systeem, dat geen crises behoeft te vrezen en dat in staat is de moeilijkheden, die voor het kapitalisme onoplosbaar zijn, uit de weg te ruimen, het Sovjet-systeem is.
- 5) Tenslotte, de resultaten van het Vijfjarenplan hebben bewezen, dat de partij onoverwinnelijk is, indien zij weet, wat haar te doen staat en indien zij geen moeilijkheden vreest. (*Stormachtig, lang aanhoudend applaus, dat in een ovatie overgaat, de zaal juicht staande kameraad Stalin toe.*)

ⁱ "Smytsjksa" - aaneensluiting